

MESİH , TANRI ESİNİNİN GİZEMİDİR.

1 Sevgili kardeşlerim,

Tanrımız hepinizi korusun ve bereketlesin.

2 Biraz önce, başımı eğip diz çökerek dua ederken ağızımdan çıkan sözleri hatırladım. Yüce olan Göklerdeki Babamız ,bu sabah bize olan merhametin ve Kutsal Ruh'unun yönetimi için senin adını yüceltiyoruz.Ya Rabbim gökyüzünden aramıza gelip bizlerle buluştuğun için,bize Kutsal Söz'ünü öğretmek istediğin için sana şükürler olsun.Sözün bugün bize nasıl yaşamamız gerektiğini hatırlatsın ve bizim adımlarımıza öncülük etsin.

3 Başlangıçta Tanrı... Kutsal Kitap'ın bu ilk sözü yalnızca yaradılış olayına bir giriş değildir. Bu iki sözcük, Kutsal Kitap'ı bir bütün olarak anlamamıza olanak tanıyan bir anahtardır. Bize, Kutsal Kitap inancının, Tann'nın kişisel girişiminden kaynaklanan bir inanç olduğunu anlatmaktadır. İlk adımı Tanrı'nın Kendisi atmıştır.

4 Hiç kimse Tanrı'dan önce davranamaz. İlk adımı her zaman O atar. Her olayda, başlangıçta O hazır bulunur. Daha insan yokken, Tanrı harekete geçti. İnsan Tanrı'yı aramadan önce, Tanrı insanı aramıştır. Kutsal Kitap'ta Tanrı'yı arayan insanı değil, insana elini uzatan Tanrı'yı görüyoruz.

5 Birçokları Tanrı'yı, çok uzaklarda bir taht üzerinde oturan, yaklaşılmaz, ölümlü insanların sorunlarıyla ilgilenmeyen bir varlık olarak görmektedir. İnsanın ancak çok yalvarıp yakarması üzerine Tanrı'nın harekete geçtiğine inanırlar.

6 Böyle bir Tanrı görüşü tümüyle yanlıştır. Kutsal Kitap bize, insan henüz Tanrı'ya yönelmeyi aklından bile geçirmemişken harekete geçmiş olan bir Tanrı'yı tanıtmaktadır. İnsan karanlıkta kaybolmuş, günah bataklığına batmışken Tanrı tahtından kalkar, tanrısal yüceliğini bir yana bırakır ve Kendini alçaltarak insanı kurtarıncaya dek uğraşır.

7 Tanrı'nın bu ileriye gören, egemen girişimi birçok konuda gözümüze çarpar. Evreni ve onun içindeki her şeyi yaratarak ilk girişimde O bulundu: "Başlangıçta Tanrı yeri ve göğü yarattı" . Aynı şekilde Tanrı, Kendini

açıklama konusunda da ilk adımı atmıştır: "Tanrı eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi" .

8 Bu son çağda da kendi özünden olan İsa Mesih aracılığıyla bize seslenmiştir. İnsanları suçlarından kurtarıp

özgürlüğe kavuşturma girişimi de yine Tanrı'dan gelmiştir: Tanrı, "halkının yardımına gelip onları fidyeye kurtardı" .

9 Tanrı yarattı. Tanrı konuştu. Tanrı eyleme geçti. Kutsal Kitap'ın öğretisi, Tanrı'nın bu üç yönde bulunduğu girişimlerde özetlenebilir. Bu kitapta, bu üç konunun son ikisiyle ilgileneceğiz. Mesih İnancı, İsa Mesih'in tarihsel kişiliğiyle başlar. Eğer Tanrı konuştuysa, dünyaya olan son ve en önemli sözü İsa Mesih'in kendisidir. Eğer Tanrı eyleme geçtiyse, en yüce eylemi, İsa Mesih aracılığıyla insanları suçlarından kurtarmasıdır.

Tanrı, İsa Mesih'te hem konuşmuş,

hem girişimde bulunmuştur. Bir söz söyledi,
bir iş yaptı. Demek ki Mesih İnancı,

yalnız birtakım dindar sözlerden ibaret değildir.

10 Bir yığın dinsel düşüncenin derlenişi, kuralların bir araya toplanması demek değildir.

11 Mesih İnancı, İncil sözcüğünün gerçek anlamıyla "iyi haber-Müjde" demektir. Tanrı'nın, "Kendi Oğlu, Rabbimiz İsa Mesih ile ilgili müjdesidir". Mesih İnancı temelde, insana "bir şeyler yapın" diye bir çağrı da değildir; her şeyden önce, Tanrı'nın bizim gibi sıradan insanlar için yapmış olduklarının bir duyurusudur.

Elç.işl. 2:38

12 İnsan, doymak bilmeyen bir merakla yaratılmıştır. Akli dinlenmek nedir bilmez ve sürekli olarak bilinmeyi araştırmakla meşguldür. Sonsuz bir enerjiyle bilginin

peşinde koşar. İnsanın yaşamı bir keşif seferidir. İnceliyor, araştırıyor, ama bir çocuğun sürekli olarak sorduğu "neden?" sorusundan hiç kurtulamıyor.

Ne var ki, insanın aklı Tanrı ile ilgilenmeye başlayınca şaşırır kalır. Adeta, karanlık bir boşluğa atlanmış gibi olur. Derin sularda çaresiz çırpınır durur. Buna da şaşmamak gerek. Tanrı sınırsız bir Varlık, bizlerse sınırlı yaratıklarız. Tanrısal Varlık bizim kavrama yeteneğimizi aşıyor. İnsan beyni her ne kadar deneye dayanan bilimler için çok yararlı bir işlev görüyorsa da, bu konuda yetersiz kalır. Sınırlı aklımız, Tanrı'nın sınırsız aklına asla erişemez. Bizi O'na eriştirecek bir merdivenimiz yok; aramızda geniş ve ölçülmez bir uçurum duruyor. Eyüp'e şöyle soruldu: "Tanrı'nın derin sırlarını araştırabilir misin?" Hayır, bu olanaksızdır.

13 Tanrı bu durumu düzeltmek için bir girişimde bulunmasaydı, biz tamamen çaresizlik içinde kalırdık. İnsan, sonsuza dek Tanrı'yı tanıyamayacaktı. İsa Mesih'i yargılayan Pontius Pilatus gibi, "Gerçek nedir?" diye soran, ama yanıtını beklemeyen, hatta bir yanıt alacağını bile ummayan acınacak durumda bir varlık olacaktı. Doğal yapısına uygun olarak insan yine de tapınacaktı. Ama sunaklarının hepsinde, Pavlus'un Atina'da gördüğü sunaktaki gibi, "bilinmeyen tanrıya" diye yazılmış olacaktı.

Yuh. 5:24

14 Oysa Tanrı konuştu. Kendini açıklamak için girişimde bu lundu. İnsan aklının erişemeyeceği sırları Tanrı'nın Kendisi açıklamıştır. Tanrı'nın bu açıklaması, bir ölçüde doğada gerçekleşmiştir:

"Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, Gök kubbe ellerinin eserini duyurmakta."

15 "Tanrı'ya ilişkin bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir. Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir. Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri -sonsuz gücü ve Tanrılığı- dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmektedir"

16 Buna Tanrı'nın "genel" ya da "doğal" açıklayışı denilir.

Şöyle ki, doğa yoluyla her yerde herkese yapılan bir açıklamadır. Ne var ki, bu kadarı yeterli olmuyor. Kuşkusuz Tanrı'nın varlığı, bir ölçüde de tanrısal gücü ve yüceliği bu yolla belirleniyor. Oysa insanın, Tanrı'yı kişisel düzeyde

tanıyabilmesi ve suçlarının bağışlanıp Tanrı ile canlı bir ilişkiye girebilmesi için daha geniş ve daha etkin bir açıklanış gereklidir.

17 Tanrı'nın Kendini kutsallığıyla, sevgisiyle, insanı suçlarından kurtarabilen gücüyle tanıtmayı gerekirdi. Nitekim Tanrı bunu da yapmıştır. Tanrı, özel habercileri olan peygamberler ve elçiler aracılığıyla Kendi bildirisini insanlığa iletmiştir. Buna "özel" açıklayış diyoruz.

18 Bu aynı zamanda "doğüstü" bir açıklayıştır. Şöyle ki bu özel bildiri vahiy yoluyla verildi, İsa'nın kişiliğinde ve O'nun başardığı kurtuluş işinde sonuca ulaştı.

19 Kutsal Kitap, bu özel açıklayışı "Tanrı konuştu, Tanrı söyledi" sözleriyle belirtmektedir. İnsanlar olarak bizler, birbirimizle en rahat şekilde konuşma yoluyla haberleşiriz. Aklımızdaki düşünceyi sözlerimizle açığa vururuz. Bu durum, kendi sınırsız aklını bizim sınırlı aklımıza açmayı uygun gören Tanrı için daha da geçerlidir. Peygamber belirttiği gibi, "Gökler nasıl yeryüzünden yüksekse, yollarım da sizin yollarınızdan, düşüncelerim düşüncelerinizden yüksektir" .

20 Tanrı, düşüncelerini bizim anlayabileceğimiz sözlerle açığa vurmamakça, onları anlamamız mümkün değildir. Böylelikle Tanrı'nın sözü peygamberler aracılığıyla insanlara açıklandı. Son olarak da İsa Mesih'in yeryüzüne gelmesiyle "Söz insan olup aramızda yaşadı" .

21 "Mademki dünya Tanrı'nın bilgeliği uyarınca Tanrı'yı kendi bilgeliğiyle tanımadı, Tanrı, iman edenleri saçma sayılan bildiriyle kurtarmaya razı oldu" . İnsan, Tanrı'yı kendi bilgeliğiyle değil, Tanrı'nın Sözü aracılığıyla tanıyabilir; kafasında kurduğu düşüncelerle değil, tanrısal açıklayışla gerçeğe erişebilir. Tanrı Kendini, bizlere İsa Mesih'te açıklamıştır. Bu yüzden Mesih İnanlısı, inanmayanlara, boş inanca saplanmış olanlara kesin açıklamada bulunabilir.

22 Bilim ile inanç arasında süregelen çekişme büyük ölçüde bu noktanın değerlendirilmesinden ileri gelmektedir. Deney yöntemi inanç konusunda pek geçerli olmuyor. Bilim gözlem ve deney sonucu ilerler; fiziksel duyuların verdiği bilgilere dayanır. Oysa fiziksel yasalarla bağlanmayan inanç konusuna gelince iş değişir. Tanrı'ya

dokunamayız. O'nu görmeyiz, duyamayız. Ne var ki gün geldi, Tanrı konuştu; görülebilen, dokunulabilen bir insan bedenine büründü.

23 "Yaşam Sözü'yle ilgili olarak başlangıçtan beri var olanı, işittiğimizi, gözlerimizle gördüğümüzü, ellerimizle dokunduğumuzu duyuruyoruz" .

İncil'in iyi haberi, "Tanrı konuştu" bildirisiyle bitmiyor. Aynı zamanda Tanrı'nın harekete geçtiğini bildiriyor.

24 İnsanın kişisel gereksinimi böyle olduğundan, Tanrı bu iki yönde de girişimde bulundu. İnsan hem bilgisizdir, hem de suçludur. Bu yüzden Tanrı'nın Kendisini açıklayıp yalnızca bilgisizliğimizi gidermesi yeterli olamazdı. Bizi suçlarımızdan kurtarmak için de bir çözüm yolu sağlaması gerekiyordu. Tanrı eski zamanlardan itibaren bu durumun çözümünü hazırlamaya başladı.

25 O'nun soyundan kendine özel bir ulus seçti. Bu ulusu Mısır'da kölelikten kurtararak kendileriyle bir antlaşma yaptı. Onları çölden geçirerek vaat ettiği topraklara götürdü, kendi halkı olarak yönetti ve eğitti. Bütün bu olaylar Kutsal Kitap'ın Eski Antlaşma kısmında anlatılmaktadır.

1.Sam. 15:22

26 Ne var ki, bütün bunlar Tanrı'nın İsa Mesih'te gerçekleştireceği kurtuluş için birer hazırlık niteliğindedir. İnsanların, yalnız Mısır'daki kölelikten ya da sürgünlükten değil, günahın getirdiği ruhsal kölelikten ve sürgünlükten de kurtulması gerekiyordu.Kardeş Branham,kardeş Branham İsa Mesih'in dünyaya gelmesinin asıl nedeni buydu.

27 O, Kurtarıcı olarak geldi."Adını İsa koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından O kurtaracak."."Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi" sözü, güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür".

"Nitekim İnsanoğlu, kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi".

28 İsa Mesih, sürüden tek bir koyunun uzaklaştığını fark edince, onu buluncaya dek arayıp duran çobana benzetildi.

Mesih İnancı, kurtuluş inancıdır. Yeryüzündeki dinlerin hiçbirinde, Tanrı'nın

kaybolmuş günahlı kişileri sevip onları kurtarmak için uğraştığı, onların uğruna ölüme bile gittiği bildiriyle denkleştirilebilen başka bir bildiri yoktur.

29 Tanrı konuştu, Tanrı eyleme geçti. Tanrı'nın bu söz ve eylemleri Kutsal Kitap'ta yazılmış bulunuyor. Birçokları için iş bununla bitiyor.

30 Tanrı geçmişte ne söylediye ve ne yaptıysa tarihe karışmıştır; onların umurunda değil. Yüce Tanrı'nın söyledikleri ve yaptıkları, tarihten kişisel deneyime, Kutsal Kitap sayfalarından gerçek yaşam düzeyine geçmesi gerekirken, geçmemiştir. Tanrı konuştu; biz O'nun sözünü dinledik mi? Tanrı harekete geçti; biz O'nun gerçekleştirdiği kurtarıştan yararlandık mı?

Bizden beklenen karşılık bundan sonraki bölümlerde anlatılacak. Şimdilik bir noktanın üzerinde durmakla yetineceğiz: Tanrı'yı aramamız gerekiyor. Tanrı kaybolmuş koyunu arayan çoban gibi bizi aradı. Şimdi de aramaktadır. Biz de O'nu aramalıyız. Nitekim Tanrı, insanların Kendisini aramamalarından yakınıyor:

31 "RAB göklerden bakar oldu insanlara, Akıllı, Tanrı'yı arayan biri var mı diye. Hepsi saptı, tümü yozlaştı İyilik eden yok, bir kişi bile!"

Bununla birlikte İsa, "Arayın, bulacaksınız" dedi. Aramadıkça bulamayacağız.

Çoban, kaybolmuş koyunu buluncaya dek aradı. Biz daha mı az gayret göstereceğiz? Tanrı, Kendisinin arayanlar tarafından bulunulmasını istiyor.

32 Tanrı'yı var gücümüzle aramamız gerek. İnsan, doğal yapısıyla tembeldir. Oysa bu öylesine ciddi bir konu ki, doğal tembelliğimizi ve umursamazlığımızı yenip kendimizi tümüyle O'nu aramaya vermeliyiz. Ciddi olmayanlara karşı Tanrı'nın sabrı tükenir, ama "kendisini arayanları ödüllendirir".

33 Alçakgönüllülükle aramalıyız. Bazıları için tembellik, bazıları içinse gurur bir engeldir! Tanrı Kendini bize açıklamadıkça, sınırlı aklımızla, kendi çabalarımızla O'nu hiçbir zaman bulamayacağımızı kabul etmemiz gerekir. Aklımızı kullanmaktan vazgeçelim demiyorum. Tersine, Mezmur yazarı, katır gibi anlayışsız olmamamızı söylüyor. Aklımızı çalıştırmalıyız. Ama aklımızın sınırlı olduğunu unutmamalıyız. İsa şöyle der:

"Baba, yerin ve göğün Rabbi!

Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden

gizleyip küçük çocuklara açtığın için

sana şükrederim".

34 İsa'nın çocukları çok sevmesinin nedenlerinden biri işte budur. Çocuklar öğretilmeye hazır dırlar. Gururlu, kendini beğenmiş, eleştirici değildirlr. Bizim de küçük bir çocuğun açık, alçakgönüllü, öğretiş almaya hazır olan tutumuna ihtiyacımız var.

35 İçtenlikle aramalıyız. Kutsal Kitap, Tanrı'nın Sözü olma iddiasını taşımaktadır. Bu kitabın sayfalarında Tanrı Kendini açıklamaktadır. Bu bildiriye önyargı taşımadan yaklaşmamız gerekiyor. Her araştırmacı, konusuna birtakım önyargılarla yaklaşmanın ne denli tehlikeli olduğunu bilir. Ne var ki, birçok kişi İncil'e kararlarını önceden vermiş olarak yaklaşır. Oysa Tanrı'nın Sözü, içtenlikle arayana yöneltilir: "Beni arayacaksınız, bütün yüreğinizle arayınca beni bulacaksınız" (**Yuhanna 13:35**). Böylece önyargılarımızı bir yana bırakıp Kutsal Kitap'ın bildirisinin gerçek olabileceği düşüncesine yüreğimizi açmalıyız.

36 Tanrı'nın sözünü dinleyerek aramalıyız. En ağır koşul da budur. Tanrı'yı arayacaksak, yalnız düşüncelerimizin değil, tüm yaşamımızın değiştirilmesini göze almalıyız. İncil'in bildirisi yaşamımızın her yönünü ilgilendiren bazı koşullar içermektedir. Bildiri, gerçekten Tanrı'nın Sözü ise, bu koşulları da benimsemek zorundayız. Tanrı'yı herhangi bir şeyi inceler gibi inceleyemeyiz. O'nu bir mikroskobun altına ya da bir dürbünün ucuna koyup "ne ilginç!" diyemeyiz. Tanrı ilginç değildir. Tanrı insanı altüst eder! İsa Mesih de öyle!

37 Tanrı'yı aklımızla inceleyelim derken, Kendisinin bizi ruhta incelediğini anladık... Aristo'yu okuruz ve akıl yönünden olgunluk kazanırız. İsa'yı inceleriz

ve ruhumuzda en derin anlamıyla rahatsız oluruz... Yüreğimizde ve istemimizde, İsa ile ilgili belirli bir tutum takınmak zorunda kalırız... İnsan, İsa'yı akıl yönünden tarafsızlıkla inceleyebilir; ama ahlâk yönünden tarafsız olamaz... Bir seçim yapmak zorundayız. İsa ile dolaysız olarak kurduğumuz ilişki bizi bu noktaya getirmiştir. Bu araştırmaya çalışma odamızın rahatlığı içinde başladık. Şimdi ise, kişisel bir karar vermeye zorlanıyoruz."

38 Kendisini benimsemeyen bazı kişilerle konuşan İsa şöyle demiştir: "Eğer bir kimse Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Tanrı'dan mı olduğunu, yoksa kendiliğinden mi konuştuğumu bilecektir" (Yuhanna 7:17). Söz açıktır: İsa Mesih'in gerçek mi yoksa bir yalancı mı, öğretisinin insandan mı yoksa Tanrı'dan mı olduğunu bilebiliriz. Ama Tanrı Sözü, ahlaksal bir koşula dayanmaktadır. Yalnız inanmaya değil, Tanrı'nın Sözü'nü dinlemeye de hazır olmalıyız. Tanrı isteğini bize açıklayınca, ona uyma niyetinde olmamız gerekmektedir.

39 Okuldan ayrılmış, Londra'da işe yeni girmiş olan bir genci anımsıyorum. İkiyüzlü olmak istemediği için kiliseye gitmekten vazgeçtiğini söylüyordu. Artık inancının temellerine inanmıyordu. Genç bütün açıklamalarımı bitirdikten sonra kendisine şu soruyu sordum: "Senin tüm sorularına akıl yönünden doyurucu yanıtlar verecek olsam, yaşayışımı değiştirmeye razı olur muydun?" Hafifçe gülümsedi, yüzü kızardı. Gerçek engel akli değil, ahlâkiydi.

40 Arayışımızın işte bu tutumla sürdürülmesi gerekiyor. Tembelliği, gururu, önyargıları ve günahı bir yana atıp ne pahasına olursa olsun Tanrı'yı aramaya koyulmalıyız. Arayışımızı engelleyebilecek tüm etkenlerden bu son ikisi, akıldaki önyargılar ve ahlaksal boyun eğmezlik, en zor aşılacak engellerdir. Her ikisi de korkudan ileri gelir: Korku ise gerçeğin en büyük düşmanıdır.

41 Korku, arayışımızı felce uğratar. Tanrı'yı bulmak ve İsa Mesih'i benimsemekle, benliğimizi rahatsız edici bazı sonuçlar doğacağını biliyoruz.

42 Yaşam görüşümüzü tümüyle yenilemek, yaşayışımızı kesin bir biçimde değiştirmek zorunda kalabiliriz. Bu iki yönden duyduğumuz korkaklık yüzünden gerçek arayıştan çekiniyoruz. Aramadığımız için de bulamıyoruz. Bulmak istemediğimiz için aramıyoruz. Çünkü aramadıkça, bulamayacağımızı biliyoruz.

43 Yanılmış olabileceğini bir an için kabul et. Mesih İsa belki de gerçektir. Sen de Tanrı'yı alçakgönüllülükle, içtenlikle ve itaatle arayan bir kişi olmak istersen, O'nun özel açıklayışı olma iddiasındaki Kutsal Kitap'a yaklaş. Özellikle İncil'in, İsa Mesih'in yaşamını anlatan bölümlerine yanaş. Tanrı'ya Kendisini sana kanıtlama ve gösterme fırsatını ver. Tanrı'nın seni ikna etmesi halinde inanmaya ve O'nun Sözü'nü dinlemeye hazır olarak gel.

44 "Tanrı, eğer varsan (emin değilim) ve benim duamı duyabiliyorsan , gerçeği içtenlikle aradığımı belirtmek istiyorum. İsa Mesih gerçekten dünyanın Kurtarıcısı mıdır, bana göster. Beni ikna edersen, O'na Kurtarıcım olarak inanacağıma, Efendim olarak izleyeceğime söz veriyorum."

45 İçtenlikle böyle bir istekte bulunan hiç kimse hayal kırıklığına uğramaz. Tanrı hiçbir insana borçlu kalmaz. İçtenlikle yapılan arayışa saygı gösterir. Dürüstlikle arayan herkesi ödüllendirir. İsa Mesih'in sözü açıktır: "Arayın, bulacaksınız."

46 İncil'in bu soruya verdiği yanıt şöyledir: Tek başlangıç noktası, İsa'nın tarihsel kimliği ve kişiliğidir. Tanrı konuşmuş ve harekete geçmişse, bunu en yetkin şekliyle İsa Mesih'te gerçekleştirmiştir. Can alıcı soru ise şudur: Nasıralı marangoz, Tanrı özünden, Tanrı'nın Oğlu muydu?

47 Ancak şunu önemle belirtmemiz gerekir: İncil'de Tanrı'nın Oğlu deyişi kullanıldığı zaman, bundan herhangi fiziksel bir ilişki anlaşılmalıdır. Bazen Hıristiyanlar, Tanrı'nın Meryem ile ilişki kurup bir oğul meydana getirdiğine inanmakla suçlanmaktadırlar. Kuşkusuz böyle bir iddia düpedüz bir küfür olurdu ve hiçbir Mesih İnancısı böyle bir şeye inanmaz. Tanrı'nın Oğlu deyişi benzetmeli bir anlatım olup, İsa Mesih ile göksel Babası arasındaki ilişkinin yakınlığını, aynı özden olduklarını belirtmektedir. Herhangi fiziksel bir ilişki kesinlikle düşünülemez.

48 İncil inancı konusunda yaptığımız bir incelemenin, Mesih'in kimliği ve kişiliği noktasından başlamasının iki ana nedeni var. Birincisi, İncil inancı özde İsa Mesih'in kendisidir. Mesih'in kimliği, kişiliği ve görevi, İncil inancının üzerinde kurulduğu kayadır. İsa Mesih'in kendi kimliğiyle ilgili söyledikleri doğru değilse

ve yapacağını söylediği görevini yapmamışsa, İncil inancının temeli şimdiden çürütülmüş, yapı da tümüyle yıkılacak demektir. Mesih inancından Mesih'i çıkartırsan, geriye hiçbir şey kalmaz. İsa Mesih, İncil inancının merkezidir; diğer her şey O'nun çevresinde döner. Bizi ilgilendiren, İsa'nın felsefesi ya da dünya görüşü değildir. Temelde O'nun kimliği ve kişiliğiyle ilgileniyoruz.

49 İkinci olarak, İsa Mesih'in özde Tanrı olduğu kanıtlanabilirse, diğer birçok sorun da kendiliğinden çözülmüş olur. Öncelikle Tanrı'nın varlığı kanıtlanmış ve karakteri de açıklanmış olur. İnsanın görevi nedir, gelecekte onu ne beklemektedir, ölümden sonra yaşam var mıdır, Kutsal Kitap (Tevrat, Zebur, İncil) gerçekten de Tanrı'nın Sözü müdür, İsa Mesih neden öldü? Bu soruların yanıtları bu şekilde ortaya çıkar. İsa bu konuların hepsine ilişkin öğretiş verdi; Kendisi Tanrı ise öğrettikleri de kuşkusuz gerçektir.

50 Böylelikle yapacağımız araştırmamızın İsa Mesih'in kendisiyle başlaması gerek. O'nunla ilgili bilgi almak için de İncil'e başvurmalıyız. Şimdilik İncil'deki yazılan tarihsel belgeler olarak kabul etmemiz yeter. Tanrı'dan mıdır, değil midir sorusuyla şu anda ilgilenmiyoruz.

51 Yalnız şu gerçekleri göz önünde tutalım: İncil yazıları imanlı kişilerce yazıldı, imanlılar da dürüst kişilerdir. Kaleme aldıkları olayları görgü tanıkları olarak yansızlıkla kaydettiler. Şimdilik söz konusu yazıların, bize İsa'nın yaşamını ve öğretişini güvenilir bir biçimde ileten kaynaklar olduğunu kabul etmekle yetineceğiz.

52 Bu bölümdeki amacımız, İsa Mesih'in özde Tanrı olduğunu kanıtlayan delilleri ortaya koymaktır. İsa'nın belirsiz bir biçimde tanrısal özellikler taşıdığını göstermekle yetinmeyiz; O'nun, insan doğasını almış Tanrı'nın Kendisi olduğunu kanıtlamayı amaçlıyoruz. İsa Mesih'in, tüm diğer insanlardan farklı olarak Tanrı ile öncesizlikte ve özde bir olduğuna inanıyoruz. O'nu sadece insan bedenine bürünmüş Tanrı olarak ya da bazı tanrısal özellikleri taşıyan üstün bir insan olarak görmüyoruz. İsa Mesih'in, eşi emsali olmayan Tanrı-insan olduğuna inanıyoruz. İsa'nın, Tanrılık ve insanlık olmak üzere birbirine karıştırılmayacak iki yetkin tabiata sahip olan tarihsel bir kişi olduğu inancındayız. Bu durum, şimdi ve sonsuzluğa dek, tek olarak İsa Mesih'e özgüdür. İsa yalnız hayranlığımıza değil, tapınmamıza da lâyıktır.

53 İsa Mesih'in Tanrılığı konusundaki kanıtlar üç yönlüdür. Önce İsa'nın kendisiyle ilgili söylediği sözler, sonra eşsiz karakteri, yani günahsızlığı, son olarak da ölümden dirilişi yönünden inceleme yapacağız. Bunlar ayrı ayrı ele alındığında kesin bir kanıt sayılmayabilir. Oysa üçü bir araya gelince, bizi kesin sonuca götürdükleri belli olacak.

54 Öyleyse birinci tanıklık, Mesih'in kendisi için ileri sürmüş olduğu iddialardır. Kuşkusuz bir kişinin kendisi için söyledikleri kesin kanıt sayılmaz. Ne var ki, önümüzde açıklama gerektiren olağanüstü bir durum var. Bu duruma biraz açıklık kazandırmak amacıyla söz konusu iddiaları dört bölüme ayıracağız.

55 İsa Mesih'in birçok konuda verdiği öğretiden en çok gözümüze çarpan özellik, sürekli olarak kendisiyle ilgili konuşmasıdır. Tanrı'nın "Baba"lığı ve "Tanrısal Egemenlik" konularını sık sık işlediği doğrudur. Bununla beraber kendini Baba'nın Oğlu olarak tanıttı, 'Kendisinin de Tanrı'nın Egemenliği'ni kurmak için geldiğini ileri sürdü. Kişinin Tanrı'nın Egemenliği'ne girebilmesinin, İsa Mesih'e karşı takındığı tutuma bağlı olduğunu söyledi. Tanrı'nın Egemenliği'nden, "benim egemenliğim" şeklinde söz etmekten çekinmedi.

56 İsa'nın öğretisinin hep kendisine yönelik olması, O'nu dünyaya gelmiş geçmiş bütün peygamberlerden ve büyük din adamlarından ayırmaktadır. Onlar kendilerini pek göstermediler. O ise hep kendini öne sürdü. Onlar, insanları kendilerinin dışındaki bir gerçeğe yönelterek "Benim anladığım kadarıyla gerçek orada, onun ardınca git" dediler. İsa Mesih ise, "Gerçek Ben'im" dedi, "Benim ardınca gel." İsa'nın sözlerini okuduğumuz zaman hep kendinden söz etmesi göze batıyor.

57 Örneğin:

"Yaşam ekmeği Ben'im. Bana gelen asla acıkmaz, bana iman eden hiçbir zaman susamaz" (**Yuhanna 13:35**).

"Ben dünyanın ışığıyım. Benim ardından gelen, asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur" (**Efesliler 6:11**).

"Diriliş ve yaşam Ben'im. Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek" (**İbraniler 12:15**).

İsa, "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im" dedi. "Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez" (**1.Yuhanna 4:7**).

58 İsa Mesih'in öğretişinin ilk yılları şu soruyu sormasıyla noktalandı: "Ben kimim dersin?" İbrahim'in O'nun gününü göreceği umuduyla sevindiğini, Musa'nın O'nun hakkında yazdığını, Kutsal Yazılar'ın O'na tanıklık ettiğini söyledi. Hatta Tevrat, Zebur ve peygamberlerin yazılarında hep kendisi hakkında yazıldığını iddia etti.

59 İsa'nın çocukluğunu geçirdiği kasaba olan Nasıra'daki havraya yaptığı ziyareti ayrıntılı bir şekilde anlatmaktadır. O'na peygamber kitabını verdiler. O da ayağa kalktı ve okumaya başladı.

"Rab'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni, yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti.

Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, Körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için,

Ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak Ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için Beni gönderdi".

60 Bütün gözler kendisine dikilmiş beklerken, İsa kitabı kapattı, havra görevlisine geri verip oturdu. Sonra ortalığı kaplayan sessizliği şu şaşılacak sözlerle yarıdı: "Dinlediğiniz bu Yazı bugün yerine gelmiştir." Başka bir deyişle, "Peygamber bunları benimle ilgili olarak yazdı."

61 Kendisiyle ilgili böylesi büyük düşünceler taşıyan bir kişinin insanları kendisine

çağırması kimseyi şaşırtmamalı. Nitekim İsa Mesih, çağrıda bulunmakla kalmadı; buyruk verdi.

62 "Bana gelin, benim ardımca gelin" diyordu. Kendisine gelenlerin tüm gereksinimlerini karşılayacağına söz verdi. Yorgunların yüklerini kaldıracığını, acıkmış olanları doyuracağını, susamış olanların susuzluğunu gidereceğini söyledi. Ayrıca, O'nun öğretişini benimseyen öğrencilerinin kendisine itaat etmelerini, O'na bağlı olduklarını herkese belli etmelerini buyurdu. İsa'nın öğrencileri, O'nun kesin iddialarda bulunmakta haklı olduğunu yavaş yavaş anladılar: Pavlus, Petrus, Yakup ve Yahuda yazdıkları mektuplarda kendilerini İsa Mesih'in "kölesi" olarak tanıtmaktan hoşlanırlar.

63 Bu konuda da ileri giden İsa, insanların iman ve sevgilerini kendisine yöneltmelerini istedi. İnsana, Tanrı'ya iman etmek yakışır. Oysa İsa Mesih, insanları Kendisine iman etmeye çağırırdı. İsa, "Tanrı'nın işi O'nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir" demiştir (**Yaratılış 1:2**). "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır".

64 İsa Mesih'e iman etmek insanın başlıca ödevi ise, O'na iman etmemek insanın işleyebileceği en korkunç suçtur (**Eyüb 38:4,7**).

İnsanın, Tanrı'yı bütün yüreğiyle, bütün canıyla, bütün aklıyla, bütün gücüyle sevmesi buyrulmuştur. Ne var ki İsa Mesih, sevgi konusunda ilk yerin kendisine ayrılmasını istedi. Babasını, annesini, karısını, çocuklarını İsa'dan daha çok seven kişinin kendisine lâyık olmadığını belirtti. İbrani dilinde karşılaştırmayı vurgulamak için kullanılan karşıtlık anlatımına başvurarak şöyle dedi: "Biri bana gelip de babasını, annesini, karısını, çocuklarını, kardeşlerini, hatta kendi canını bile gözden çıkarmazsa, öğrencim olamaz".

65 Kuşkusuz İsa, bütün yakınlarımıza karşı nefret duygusuyla dolmamızı önermiyordu. Ancak İsa'ya olan sevgimiz öylesine sıcak, öylesine derin olmalı ki, bunun yanında kendimize ya da yakınlarımıza olan sevgimiz çok zayıf, çok sönük görünmeli.

İsa Mesih, Tanrı'nın işinde kendisinin merkezî yeri aldığını çok iyi anlıyordu. Öyle ki, kendisi dünyadan ayrılıp göğe dönünce yerini dolduracak birini göndereceğine dair söz verdi.

66 O'nun yerini alan, Tanrı'nın Kutsal Ruh'u'dur. İsa'nın Kutsal Ruh'tan söz ederken en çok "Yardımcı" sözünü kullandığını görüyoruz. Hukukta kullanılan bu sözcük, savunma avukatı anlamına gelir. Kutsal Ruh'un işi, insanlar önünde İsa Mesih'in davasını yürütmek olacaktır. İsa, "O bana tanıklık edecek" dedi. "O beni yüceltecek. Çünkü benim olandan alıp size bildirecek" (**Esinleme 8:1**). Böylece Kutsal Ruh'un hem dünyanın önünde yapacağı tanıklık, hem de imanlılara vereceği açıklayış İsa Mesih ile ilgili olacaktır.

67 Yine başka bir yerde İsa şu şaşırtıcı sözleri söyledi: "Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim" .

68 Çarmıhtaki ölümünün, insanları da bir mıknatıs gibi çekeceğini biliyordu. Oysa insanların, ilk planda ne Tanrı'ya ne de inanca, ne gerçeğe ne de doğruluğa, ancak İsa Mesih'in kendisine doğru çekileceğini de eklemiştir. Ancak İsa'ya çekilen kişi bunlara da ulaşmış olacaktır.

Bütün bu büyük sözler ve iddiaların, başkaları için alçakgönüllülüğü şart koşan biri tarafından söylenmesi gözden kaçmamaktadır. İsa, kendi çıkarlarını arayan öğrencilerini azarladı. Onların arasında gördüğü büyüklük kuruntularına üzüldü. Peki, İsa Mesih, başkalarına öğrettiğini kendisi uygulamıyor muydu? Yanına küçük bir çocuk alıp, "Hepiniz bu çocuk gibi olmalısınız" demişti. Kendisi ise başka bir kurala mı ayak uyduruyordu?

69 İsa'nın, kendisinin Kutsal Yazılar'da geleceği bildirilen Kurtarıcı (Mesih) olduğuna inandığı bellidir. Yüzyıllardan beri peygamberlerce duyurulan Tanrı'nın Egemenliği'ni kurmaya gelmişti.

Otuz yaşına gelince halk arasında açıkça öğretişini yaymaya başlayan İsa'nın ilk sözünün "tamamlandı" olması dikkate değer. "Zaman doldu" diyordu, "Tanrı'nın Egemenliği yaklaştı" (**Luka 24:13-15**).

70 İsa Mesih, peygamber gelecek olan Kurtarıcı için kullandığı "İnsanoğlu" unvanını kendine mal etti (**Luka 24:25**). Yahudiler'in din önderleri önünde sorguya çekildiğinde, Başkâhinin kullandığı "Tanrı'nın Oğlu" deyimini

hiç çekinmeden benimsedi (**Mezmur 22:1,16,17**). Bu unvan da , gelecek olan Kurtarıcı Mesih için kullanılmıştı. Yine peygamber, kendi adını taşıyan kitabın sonlarında Tanrı'nın elem çeken kulundan söz etmektedir. İsa Mesih, bu benzetmeyi de üstlenerek çarmıh üzerindeki ölümünü bu önbildirilerin ışığında yorumladı.

71 İsa Mesih'in, on iki öğrencisiyle yaptığı eğitimin ilk evresi kesin iman açıklamasıyla sonuçlandı. İsa'nın gerçekten Kutsal Yazılar'la geleceği belirtilen Mesih olduğu kanısına varmıştı. Başkaları belki İsa'yı sadece yeni bir peygamber olarak görüyorlardı. O'nu peygamberlerin işaret ettiği Kurtarıcı olarak tanıdı. O, izlenmesi gereken yolu gösteren yeni bir levha değildi; O, bütün levhaların gösterdiği yolun ve hedefin kendisiydi.

72 İsa Mesih, her şeyin kendisinde tamamlandığını gayet iyi biliyordu. Bir kez kendi öğrencileri arasındayken şunları söylemişti: "Sizin gördüklerinizi gören gözlere ne mutlu! Size şunu söyleyeyim, nice peygamberler, nice krallar sizin gördüklerinizi görmek istediler, ama göremediler. Sizin işittiklerinizi işitmek istediler, ama işitemediler" (**Yuhanna 5:39**).

73 Ne var ki şimdi incelemek istediğimiz dolaysız iddialar, İsa'yı bize "Kurtarıcı Mesih" olarak tanıtmakla kalmıyor, doğrudan doğruya O'nun Tanrı ile ezelden beri ve özde bulunduğu özel ilişkiyi de dile getiriyor. Bu büyük iddialarına ilişkin şu üç örnek dikkat çekicidir.

74 İlk olarak, İsa Mesih'in sürekli olarak Tanrı'dan "Babam" diye söz etmesi bu yakın ilişkiyi gösterir. On iki yaşında bir çocukken bile Göksel Babası'nın işi için gösterdiği gayret ailesini şaşırtmıştı (**Yuhanna 10:37,38**). Sonra şu iddialarda bulundu:

75 "Babam hâlâ çalışmaktadır, ben de çalışıyorum" (**Luka 24:27**).

"Ben ve Baba biriz" (**Yuhanna 10:30**).

"Ben Baha'dayım, Baba da bendedir" (**Yuhanna 1:1**).

76 İsa Mesih'in, öğrencilerine de Tanrı'yı "Baba" diye çağırmasını öğrettiği gerçektir. Oysa Mesih'in "Oğulluğu" ile biz imanlıların oğulluğu arasında dağlar kadar fark vardır. Öyle ki, İsa iki oğulluk ilişkisi arasında ayırım yapmak zorundaydı. Buna göre ölümden dirilen İsa, Mecdelli Meryem'e, "Benim Babam'ın ve sizin Babanız'ın yanına çıkıyorum" dedi (Yuhanna 20:17). "Bizim Babamız'ın yanına çıkıyorum" diyemezdi.

77 Yukarıdaki alıntıların hepsi Yuhanna'nın yazılarından aktarılmıştır. Ne var ki, Matta da İsa'nın Tanrı ile olan özel ilişkisini belirtiyor.

"Babam her şeyi bana emanet etti. Oğul'u, Babadan başka kimse tanımaz.

Oğul'dan ve Oğul'un Baba'yı tanıtmayı dilediği kişilerden başkası da Baba'yı tanımaz" (**İbraniler 13:8**).

78 İsa'nın, bütün insanlardan farklı olarak Tanrı ile özel bir ilişkide olma iddiasında bulunduğu, dindar Yahudiler'in tepkilerinden de belli oluyor. "Kendisinin Tanrı Oğlu olduğunu ileri sürüyor" diyerek O'nu suçladılar (**Yuhanna 14:12**). İsa, Tanrı ile öyle bir birlik içindeydi ki, kendisine bakan Tanrı'yı görmüş olacaktı. Şöyle ki,

79 O'nu tanımak Tanrı'yı tanımaktır;

O'nu görmek Tanrı'yı görmektir;

O'na inanmak Tanrı'ya inanmaktır;

O'nu benimsemek Tanrı'yı benimsemektir;

80 O'ndan nefret etmek, Tanrı'dan nefret etmektir;

O'na saygı göstermek, Tanrı'ya saygı göstermektir.

Bunlar, İsa Mesih'in Tanrı ile olan özel ilişkisini belirtmek için ortaya atılmış olan genel iddialardan yalnızca birkaçıdır. Bunların dışında İsa'nın iki kesin iddiası daha dikkate değer. Yahudiler'le tartışan İsa, "Size doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sözüme uyararsa, ölümü asla görmeyecektir" dedi.

81 Bu sözü duyanlar dayanamadılar. "İbrahim öldü, peygamberler de öldü" diye karşı çıktılar. "Sen kendini kim sanıyorsun?"

İsa şöyle karşılık verdi: "Babanız İbrahim günümü göreceği için sevinçle coşmuştu."

Yahudiler iyice şaşırmışlardı. "Sen daha elli yaşında bile değilsin, İbrahim'i de mi gördün?" dediler.

82 İsa, buna ortalığı karıştıran büyük bir iddiayla yanıt verdi. "Size doğrusunu söylüyorum, İbrahim doğmadan önce ben varım" dedi. Bunun üzerine İsa'yı taşlamak üzere yerden taşlar aldılar.

Musa'nın aracılığıyla verilen Kutsal Yasa'ya göre, Tanrı'ya küfreden kişinin taşlanarak öldürülmesi gerekiyordu. İlk bakışta bu sözün neresinde küfür var diye sorabiliriz. Evet, İbrahim'den önce yaşamış olduğunu ileri sürmüştü. Ama "gökten indiğini," "Baba'dan gönderildiğini" açıklayan İsa, buna benzer sözleri sık sık söylüyordu. Oysa Yahudiler, İsa'nın bu iddialarına fazla tepki göstermemişlerdi. Buradaki sorunu açığa çıkarmak için daha derinlere inmemiz gerekir.

83 Görüyoruz ki İsa, "İbrahim'den önce ben vardım" demedi; "ben varım" dedi. İbrahim'den önce, başlangıcı olmayan bir yaşama sahip olduğunu söylüyordu. Oysa İsa'nın, "ben varım" sözünde öncesizlik iddiasından daha da önemli bir nokta var. İsa Mesih, doğrudan doğruya Tanrılığını iddia ediyordu. "Ben varım" deyimi, Tanrı'nın kendini Musa'ya tanıtırken kullandığı isimdir. "Ben Ben'im" dedi, "İsrailliler'e de ki: 'Beni size Ben Ben'im diyen gönderdi'"(Çık.3:14). Bu sözle Tanrı kendini, öncesiz ve sonsuz, kendiliğinden var olan, tek Tanrı olarak tanıttı. İsa Mesih de, tek Tanrı'nın bu özel adını kendine mal etti. Yahudiler, Tanrı'ya küfür olarak yorumladıkları bu sözden dolayı İsa'yı taşlamak istediler.

84 İsa Mesih'in kesinlik bakımından buna benzer bir başka iddiası da, ölümden dirilişinden sonra oldu Şimdilik İsa'nın dirilişini bir varsayım olarak kabul edelim; bu konuyu ilerleyen bölümlerde ayrıntılarıyla inceleyeceğiz. Olayı anlatan yine Yuhanna'dır. İsa'nın dirilişinden bir hafta sonra kuşkucu ve diğer öğrenciler kapalı kapılar ardında toplanmışlardı. O anda İsa aralarında görünüyordu. İsa'nın gerçekten dirildiğine inanmayan Tomas'a elini uzatıp yaralarını incelemesini buyurdu. Tomas şaşkınlık içinde İsa'ya bakarak, "Rabbim ve Tanrım!" dedi. İsa ise bu hitabı benimsedi. Tomas'ı, o güne kadar olan imansızlığından ötürü azarladıysa da, kendisine "Tanrı" diye tapınmasına karşı çıkmadı.

85 Mesih'in Tanrılık iddiası, dolaysız sözlerle olduğu gibi, dolaylı yollardan da ileri sürüldü. Halk arasında yarattığı şaşılacak işler, tanrısal kişiliğiyle ilgili sözleri kadar güçlü tanıklardır. Birçok olayda salt Tanrı'ya özgü olan bazı işler yaptı. Bunlardan dört tanesine değinmek istiyoruz.

86 İsa Mesih, iki ayrı olayda günahları bağışlama yetkisine sahip olduğunu söyledi (Koloseliler 1:16). Olayların birincisinde felçli bir adam, arkadaşları tarafından damdan aşağıya İsa'nın önüne indirildi. Hastanın asıl ihtiyacının ruhsal olduğunu anlayan İsa, orada bulunan din adamlarını şu sözlerle şaşırttı: "Oğlum, günahların bağışlandı."

87 İkinci olay, adı kötüye çıkmış bir kadınla ilgilidir. İsa, dindarlığıyla tanınan birinin evinde yemeğe çağrılmıştı. Onlar sofrada otururlarken arkadan yaklaşan kadın göz yaşlarıyla İsa'nın ayaklarını yıkayıp saçlarıyla kurulamaya başladı. Ayaklarını durmadan öpüyor, güzel kokulu yağı ayaklarına sürüyordu. İsa ona da, "Günahların bağışlandı" dedi.

88 Her iki olayda da İsa'nın sözlerini duyanlar şaşırdılar. Kendi kendilerine, "Bu adam kim?" diye sordular. "Ne biçim küfür bu? Tanrı'dan başka kim günahları bağışlayabilir?" Bu soruları sormakla bir bakıma çok haklıydılar. Biz, bize karşı yapılan haksızlığı bağışlayabiliriz. Ama Tanrı'ya karşı işlenen suç yalnız Tanrı'nın kendisi bağışlayabilir.

89 İkinci olarak İsa Mesih, yaşam verme yetkisine sahip olduğunu söyledi. İnsanlara

kendini "Yaşam," "yaşam ekmeği," "diriliş ve yaşam" gibi adlarla tanıttı. İzleyicilerinin kendisine olan bağlılıklarını, çubuğun asmaya olan bağlılığına benzetti. Samiriyeli kadına "diri su" verdi; kendisinin ardınca gelenlere sonsuz yaşam vaat etti. Kendini hem koyunlar için canını veren, hem de onlara yaşam veren İyi Çoban olarak tanıttı. Kendisine, bütün insanlar üzerinde yetki verildiğini bildirdi. Tanrı'nın kendisine vereceği kişilere sonsuz yaşam başılayacağına söz verdi. "Oğul, istediği kişilere yaşam verir" dedi.

90 İsa'nın bu iddiası apaçıktı. Bu gerçeği benimseyen öğrencileri ise O'ndan ayrılamayacaklarını anladılar. "Rab, biz kime gidelim?" diye sordu Petrus. "Sonsuz yaşamın sözleri sendedir"

91 Yaşam gerçekten bir bilmecedir. Fiziksel yaşam olsun, ruhsal yaşam olsun, nereden geldiği de, nasıl bir şey olduğu da derin bir sırdır. Bu sorulara tümüyle aydınlatıcı, doyurucu yanıtlar veremiyoruz. Yalnız yaşamın Tanrı'dan gelen bir armağan olduğunu söyleyebiliriz. Ne var ki, İsa Mesih bu armağanı kendisinin vereceğini iddia etti.

92 Üçüncü olarak İsa, gerçeğe sahip olduğunu, gerçeği öğrettiğini söyledi. En çok göze çarpan özellik, yalnız İsa'nın öğrettiği gerçek değil, öğretişindeki açıklık ve kesinliktir. Çağdaşları bilgeliğinden derin bir şekilde etkilendiler.

93 "Bu adam bunları nereden öğrendi?... Kendisine verilen bu bilgelik nedir? Nasıl böyle mucizeler yapabiliyor? Meryem'in oğlu, Yakup, Yose, Yahuda ve Simun'un kardeşi olan marangoz değil mi bu?" "Bu adam hiç öğrenim görmediği halde, nasıl bu kadar bilgili olabilir?"

Ne var ki insanlar, İsa'nın bilgeliğinden çok, yetkili tutumundan etkilendiler.

"Hiç kimse, hiçbir zaman bu adamın konuştuğu gibi konuşmamıştır"

(Kolosaliler 1:19).

"Yetkiyle konuştuğu için O'nun öğretişine şaşır kaldılar" (**Kolosaliler 2:9**).

"İsa konuşmasını bitirince, halk O'nun öğretişine şaşır kaldı. Çünkü onlara kendi din bilgileri gibi değil, yetkili biri gibi ders veriyordu" (**Elç.İşl.16:6,7**).

- 94 İsa'nın yetkisi din öğretmenlerinin yetkisinden üstünse, peygamberlerinkinden de üstün olurdu. Din öğreticileri başkalarının, peygamberlerse Tanrı'nın yetkisine dayanarak konuştular.
- 95 Ama İsa, kendine özgü bir yetkiye sahip olduğunu iddia etti. Konuşmalarına "Rab şöyle diyor" şeklinde değil, "Ben size gerçeği söylüyorum" sözüyle başladılar. Gerçi İsa, öğretişinin kendisinden değil, kendisini gönderen Baba'dan kaynaklandığını söyledi. Bununla birlikte kendisinin, tanrısal açıklayışı insanlara ileten aracı olduğunu biliyordu. Tanrı bildirisi, tam anlamıyla yalnız ve yalnız kendisinde açıklanıyordu. Bu yüzden de İsa tam bir güvenle konuşabiliyordu.
- 96 Duraksamadan, kimseden özür dilemeden gerçeği söylüyordu. İsa, ağzından çıkan hiçbir sözü düzeltmek, geri almak ya da değiştirmek zorunda kalmadı. Tanrı'nın tartışma götürmez sözlerini insanlara iletti: "Tanrı'nın gönderdiği Kişi, Tanrı'nın sözlerini söylüyor."
- 97 İsa Mesih, kendinden emin bir şekilde gelecek zamanlara ilişkin önbildirimlerde bulundu. "Düşmanlarınızı sevin," "yarın için kaygı çekmeyin," "yargılanmayasınız diye yargılamayın" gibi sözlerle ahlaksal konularda kesin buyruklar verdi. Çeşitli konularda söz verdiği zaman, sözlerinin yerine geleceğinden hiç kuşkusu yoktu. "Dileyin, size verilecektir" dedi.
- 98 Kendi sözlerinin Kutsal Yasa gibi sonsuzlara dek kalacağını, hiçbir zaman geçerliliğini yitirmeyeceğini söyledi. Eski zamanlarda Tanrı'nın halkının geleceği, O'nun sözüne verdikleri karşılığa bağlıydı. Aynı şekilde İsa Mesih, kendisini dinleyenlerin sonsuz geleceğinin, O'nun sözünü benimseyip benimsememelerine bağlı olduğunu belirtti.
- 99 Dördüncü olarak İsa, dünyayı yargılayacağını söyledi. Belki de bütün iddialarının en şaşırtıcısı budur. Buna benzer şekilde anlattığı öykülerin birçoğunda, kendisinin dünyanın sonunda yeryüzüne döneceğini, insanların Tanrı ile son hesaplaşmasının O'nun ikinci gelişine dek erteleneceğini bildirdi.
- 100 İsa Mesih o zaman ölülerini diriltilerek bütün insanları önüne toplayacak. Yücelik tahtına oturarak Baba'dan

- aldığı yargıyı uygulayacak. Çobanın koyunlarıyla keçileri birbirinden ayırması gibi, İsa Mesih de insanları kendisine olan tutumlarına göre iki sınıfa ayıracak.
- 101 Bazılarını, dünyanın yaradılışından beri kendileri için hazırlanmış egemenliği miras alsınlar diye çağırarak. Diğerleri ise şu korkunç sözleri duyacaklar: "Ey lanetliler, çekilin önümden! İblis'le melekleri için hazırlanmış sönmez ateşe gidin!" (Yuhanna 8:44).
- 102 İsa Mesih dünyayı yargılayacaktır. Yargılamanın ölçütü ise, insanların kendisine ve izleyicilerine karşı takındıkları tutum olacak. O'nu insanlar önünde benimseyenleri, kendisinin Baba Tanrı'nın önünde benimseyeceğini söyledi. O'nu yadsıyanları ise O da yadsıyacak. O son günde kişinin cennetin dışında bırakılması için İsa'nın, "Ben sizi hiç tanımadım" demesi yeterli olacak.
- 103 Böyle bir iddianın önemi, kolay kolay abartılmayacak ölçüde büyüktür. Günümüzde herhangi bir din önderinin böyle sözler söyleyebileceğini pek düşünmeyiz. "Sözlerime kulak verin. Sonsuz geleceğiniz buna bağlıdır. Dünyanın sonunda sizi yargılamak üzere yeryüzüne döneceğim. Sözlerimi dinleyip dinlememenize göre yargı vereceğim." Böyle sözler söylemeye kalkışan bir din adamı, kısa zamanda ya polislerin ya da ruh doktorlarının önüne çıkarılır!
- 104 Son olarak İsa'nın "eylemler iddialar" diye yorumlayabileceğimiz mucizelerini ele almamız uygun olur. Burada, mucizelerin olasılığı ve amacı konusunda ayrıntılı bir tartışmaya giremeyiz. Şunu belirtmekle yetinelim: İsa Mesih'in yarattığı mucizeler doğüstü işler oldukları kadar, ruhsal anlam taşımaları açısından da önemlidirler. Mucizeler, "şaşılacak işler" olduğu gibi, birer "belirti" niteliğindedir. İsa hiçbir zaman bencilce ya da anlamsız bir mucize gerçekleştirmedi.
- 105 Mucizelerin amacı gösteriş yapmak ya da inanmak isteyenlere zorla boyun eğdirmek değildi. Mucizeler, fiziksel güç gösterisinden çok, ruhsal yetki gösterisi niteliğindedir. Bu doğüstü işler, İsa'nın eyleme dönüştürülen sözleri, iddialarının gözler önüne serilmesi idi. İşleri sözlerini doğruluyor, destekliyordu.

106

Ele aldığı ilk belirti, Kana Köyü'ndeki düğünde suyun şaraba dönüştürülmesi olayıdır. Pek öğretici bir olay gibi görünmüyor, ama mucizenin asıl önemi daha derinlerde yatıyor. Yuhanna, bize, taştan su küplerinin "Yahudiler'in kutsal yıkanma töreni için" düğün yerinde hazır durduğunu bildiriyor.

107

İşte aradığımız ipucu burada. Olaydaki su, eski din düzenini gösteriyor. Şarap ise İsa Mesih'in getirdiği yeni düzeni, yeni yaşamı simgeliyor. Su nasıl şarapla değiştirildiyse, İsa'nın getirdiği "İyi Haber" eski Kutsal Yasa'nın yerine geçecekti. Yaratılan mucize, İsa'nın yeni düzeni kurmaya yetkisi olduğuna dair iddiasını pekiştirmektedir. Beklenen Kurtarıcı O'ydu. Samiriyeli kadına şöyle söylemişti: "Ben O'yum" .

108

Aynı şekilde İsa'nın beş bin kişiyi doyurması, insan yüreğinin ruhsal açlığını doyurabilme iddiasını destekliyordu. "Yaşam ekmeği Ben'im" demişti. Bu olaydan biraz sonra, "Dünyanın ışığı Ben'im" diyen İsa, doğuştan kör olan birinin gözlerini açtı. Körün gözlerini açabilen, kuşkusuz Tanrı'yı tanıyabilmesi için insanın ruhsal gözlerini de açabilecekti.

109

Son olarak İsa, "Diriliş ve yaşam Ben'im" diyerek dört gündür ölü olan Lazar'ı ölümden diriltti. Bir ölüye yeniden yaşam verdi. Bu da bir belirtiydi. İsa Mesih, kendisine inanan kişinin ölümden önce yaşamı, ölümden sonra da dirilişi olacaktı. Bütün bu mucizeler, birer ders niteliğindedir. Şöyle ki, insanlar ruhsal anlamda aç, kör ve ölü durumdadır; onların açlığını doyurabilen, gözlerini açabilen, onları yeniden yaşama kavuşturabilen yalnız İsa Mesih'tir.

110

Nasıralı marangozun öğretilerinden bu iddiaları çıkarıp atmak ya da yok saymak olanaksızdır. Bunların, İncil yazarları tarafından uydurulduğu ya da bilinçsizce

abartıldığı da söylenemez. Söz konusu iddialar, İncil'in her bölümünde yer almaktadır. Çizilen portre, insan uydurması olamayacak ölçüde dengeli ve tutarlıdır.

- 111 İddialar ortada. Bunlar yalnız başlarına Tanrılık konusunda kesin kanıt değildir. İddialar yanlış olabilir. Ne var ki, yapılan iddialar için doyurucu bir açıklama bulmak zorundayız. Eğer İsa Mesih, öğretisinin başlıca sonuçlarından birinde, yani kendi kişiliği konusunda büsbütün yanlış olmuş olsaydı, O'na "büyük bir öğretici," "iyi bir peygamber" gözüyle bakamazdık. İsa'nın öğretilerini incelemiş olan birçok kişi, O'na rahatsız edici "büyüklük kuruntusu"na kapılmış bir kişi gözüyle bakmıştır.
- 112 Öyleyse İsa insanları bilerek aldatıyor muydu? Sahip olmadığı halde tanrısal yetki taslayarak insanları kendine bağlamaya mı çalışıyordu? Böyle bir şeye inanmak çok güç. İsa'nın tüm davranışlarında bir dürüstlük sezilir.
- 113 Başkalarının ikiyüzlülüğünden tiksiniyor, kendisi de saydam bir cam gibi içtenlikle hareket ediyordu. Öyleyse İsa yanlış mıydı. Sabit bir büyüklük kuruntusunun etkisi altında mıydı. Bu düşünceyi ileri sürenler var; ama öyle bir çıkmaza giriyorlar ki, kendi kendini aldatan İsa değil, bunu ileri sürenler oluyor.
- 114 Kendini böylesine aldatmış olan kişide beklenen anormallik izleri İsa'da yoktur. Karakteri iddialarını desteklemektedir. Bundan birkaç yıl önce pek fazla tanımadığım bir gençten bir mektup aldım. "Büyük bir gerçeği keşfettim" diyordu. "Yüce Tanrı'nın iki tane Oğlu vardır. Birincisi İsa Mesih, ikincisi de benim." Mektubun üst tarafındaki adrese bir göz attım. Tanınmış bir akıl hastanesinden gönderilmişti.
- 115 Büyüklük, hatta Tanrılık kuruntusunu taşıyan sayısız kişi gelmiş geçmiştir. Ne var ki Mesih İnanlısı'nın inancı bu yönden büyük bir destek görüyor. Şöyle

ki, İsa'nın karakteri, iddialarını pekiştiriyor. Sözleriyle davranışları arasında herhangi bir çelişki yok. Kuşkusuz böylesine aşırı iddialar, gerçekten de üstün bir karakteri gerektirir. Biz de İsa Mesih'in, bu aranan eşsiz karakteri göstermiş olduğuna inanıyoruz.

- 116 İsa'nın yaşayışı, sözlerinin doğruluğunun kesin bir kanıtı değilse de, onları büyük ölçüde sağlamlaştırmaktadır. İddiaları da karakteri de O'nun her bakımdan bir benzeri daha olmayan bir kişi olduğunu gösteriyor. Bir yazar durumu şöyle dile getirmiştir.

"Eşsiz bir kişidir O; kendisinden önce yaşamış olan kişilerden ne denli farklıysa, kendisinden sonra gelenlerden de o denli farklıdır."

Bir diğeri ise şunları yazar:

"İçimizden gelen bir sezgiyle O'nu başkalarıyla aynı kefeye koyamıyoruz. O'nun adını Konfüçyüs'le başlayıp Goethe ile biten bir listede okuduğumuz zaman irkiliyoruz; sanki inanca karşı değil de, namusa karşı bir haksızlık işlenmiştir. İsa, dünyanın "büyükleri"nden değildir.

- 117 Ama İsa, Büyük İsa değildir; İsa tektir.
İsa'dır. O'na bir şey eklemek olanaksızdır. O, bizim incelememize konu olamayacak kadar yücedir. İnsan doğası gereği olan tüm kurallarımızın altını üstüne getirir. Eleştirimizi tersyüz eder, ruhumuzu hayranlık içinde bırakır.
- 118 Biz, İsa Mesih'in karakter bakımından tek olduğunu göstermek istiyoruz. O'nu gelmiş geçmiş insanların en büyüğü olarak benimsemek bizim için hiç de yeterli değildir. İsa'dan başkalarıyla karşılaştırma yaparak söz edemeyiz. Bu bir karşılaştırma sorunu değil, bir denkleştirme sorunudur.
- 119 Sonsuz yaşamı arayan zengin gence
İsa, "Bana neden iyi diyorsun?" dedi. "İyi olan yalnız biri var,
O da Tanrı'dır." Biz orada olsaydık, "İşte, tam onu demek istedik"

derdik. "Sen sadece başka insanlardan üstün olduğun için iyi değilsin.

Tüm insanların en iyisisin! SEN GERÇEKTEN İYİSİN. Tanrı'ya özgü salt iyilikle iyisin."

- 120 Bu noktanın önemini atlamayalım. İnsanlar arasında günah, doğuştan tutulduğumuz bir hastalıktır. Doğduğumuzda günah hastalığı benliğimize zaten yayılmıştı. Üstelik dünyaya gelen herkes aynı hastalığa yakalanmıştır. Öyleyse Nasıralı İsa günahsızsa, bizim bildiğimiz insanlardan değildi. Kusursuz bir yaşam sürdürüyse, bizden kesinlikle farklıydı. O, insanüstü, doğaüstü bir varlıktı.
- 121 "İsa'nın karakteri, en şaşılacak mucizesinden daha da yüceydi."

"İsa'nın günahlı insanlardan farklılığı küçük bir şey değil, son derece şartıcı bir gerçektir. Bize kurtuluş sağlayabilmesinin ön koşuludur. Mesih'in bizim Kurtarıcımız olabilmesinin kaynağı, O'nun günahsızlığıdır. Günahsız olmasaydı, O'nun da bizim gibi günahattan kurtulması gerekirdi."

- 122 Bir iki olayda İsa Mesih, kendisinin hiç günahı olmadığını doğrudan doğruya açıkladı.
- 123 Zina ederken suçüstü yakalanan bir kadın kendisine getirildiğinde İsa, kadını suçlayanlara şöyle meydan okudu: "Aranızda günahsız olan, ona ilk taşı atsin" (Yuhanna 8:7). Kadının suçlayıcıları hiçbir söz söyleyemeden, birer birer uzaklaştılar. Bu olaydan az sonra İsa, bu kez kendisini eleştirenlere yine meydan okudu: "Hanginiz bana günahlı olduğumu kanıtlayabilir?" (Yuhanna 8:46).
- 124 Yanıt veren olmadı. İsa onların suçunu ortaya çıkardığı zaman kaçtılar. Ama onları kendisini suçlamaya çağırınca İsa, kendinden emin bir şekilde eleştirilerini bekledi. Onların hepsi günahlı, O ise günahsızdı. İsa, Babası'nın isteğine en ince ayrıntısına kadar uyararak yaşadı. "Her zaman O'nu hoşnut edeni yapıyorum" dedi. İsa'nın bu sözlerinde böbürlenme yoktu. Gösteriş yapmaksızın, kendisinde olmayan bir erdemi takınmadan, gerçeği olduğu gibi söylüyordu.
- 125 Aynı şekilde İsa Mesih, verdiği öğretilerle kendini tüm insanlardan ayrı bir sınıfa koyuyordu. Kuşkusuz, tapınakta dua eden dindar da bunu yapmak istemişti: "Tanrım, öbür insanlara benzemediğim için sana şükrederim" demişti (**Esinleme 17:1,5**). Kendini beğenmiş dindar yüzeysel doğruluğuyla övünüyordu. Oysa İsa, kendi eşsizliğine rağmen gösteriş yapmadı. Buna dikkat çekmeye gerek yoktu. O'nun eşsizliği, suçsuz karakteri ortada, apaçık bir gerçektir.
- 126 Öyle ki, İsa bu konunun üzerinde durmaya bile gerek görmedi. Bütün insanlar kaybolmuş koyunlar durumundaydı; İsa ise iyi Çoban olarak onları aramaya ve kurtarmaya gelmişti.

- Tüm insanlar günah hastalığına tutulmuşlardı; O ise hastaları iyileştirmeye gelen göksel doktordu.
- 127 Bütün insanlar, günah ve bilgisizliğin getirdiği ruhsal karanlığa gömülmüş haldeydi; O ise onların Kurtarıcısı olarak dünyaya gelmiş, suçların bağışlanmasını sağlamak için kendini eşsiz bir kurban olarak sunacaktı. Tüm insanlar aç kalmışlardı; O ise yaşam ekmeği idi. Bütün insanlar suçları içinde ölmüşlerdi; O ise Kendisine inananlara yaşam ve diriliş olacaktı. Bütün bu benzetmeli anlatımlar, İsa Mesih'in karakter yönünden eşsizliğini vurgulamaktadır.
- 128 İncil'de İsa'nın Şeytan tarafından denendiğini okuyorsak da, günah işlediğini görmüyoruz. Öğrencilerine, suçlarını itiraf etmelerini buyurduğu halde, kendisi hiç suç itirafında bulunmuyor. O'nda herhangi bir suçluluk bilinci, Tanrı'dan kopma duygusu sezilmiyor. Halk arasındaki çalışmalarına yeni başladığı zaman Yahya'nın duyurmakta olduğu "tövbeyi gösteren vaftizi"ne uyduğunu görüyoruz.
- 129 Oysa Yahya, İsa'yı vaftiz etmeye çekinmişti. İsa ise tövbeye gereksinmesi olduğu için değil, "tüm doğruluğu yerine getirmek için" vaftiz olmayı uygun gördü. İleride tüm insanlığın suçlarını üzerine alacak olan İsa, daha başlangıçtan kendini suçlu insanların yerine koyuyordu. Ne var ki, kendisiyle gökteki Babası arasındaki ilişkide bir kopma hiçbir zaman söz konusu olmamıştır.
- 130 İsa'nın kendi içinde herhangi bir eksiklik duymaması ve Tanrı ile kesintisiz bir paydaşlık sürdürebilmesi, özellikle iki nedenle dikkate değer. İlk olarak İsa, ahlaksal konularda keskin bir sezgiye sahipti. "İnsanın içinden geçenleri biliyordu" (Efesliler 1:1). İncil'in birçok yerinde İsa'nın, insanların iç çekişmelerini, dile getirilmeyen sorularını okuyabildiğini görüyoruz.
- 131 Durumu yanılmaz bir açıklıkla yorumlayabildiği için din adamlarının ikiyüzlülüklerine de kesinlikle karşı çıkıyordu. Onların özü sözü bir olmayan hallerinden tiksiniyordu. Eski zamanların peygamberleri gibi, böylelerinin başlarına gelecek olan yıkımları bildiriyordu. Gösteriş ve düzenbazlık, İsa'nın gözünde iğrenç şeylerdi. Ne var ki, her durumu algılayan gözü, kendinde hiç suç görmüyordu.
- 132 İsa Mesih'in kendini günahattan tümüyle uzak, temiz ve suçsuz görmesi, ikinci bir nedenle de şaşırtıcıdır. Bu durum, bütün Tanrı adamlarının kişisel deneyimlerine ters düşmektedir. Gerçek Mesih İnanlısı, Tanrı'ya yaklaştıkça kendi günahlılığını daha net görebilir.
- 133 Bu biraz da bilim adamının durumuna benzer. Bilim adamı her ne kadar yeni bir buluş yapsa da, kendisini daha nice sırların beklediğinin bilincindedir. Aynı şekilde, Mesih'e yaklaşan imanlı, karakter yönünden kendisiyle Mesih arasındaki uçurumun ne denli büyük olduğunu daha iyi anlar.

- 134 Kendini beklenen Kurtarıcı ve Tanrı'nın Oğlu olarak gören İsa Mesih'in kendi suçsuzluğuna inandığı bellidir. Oysa bu konuda da yanılmış olamaz mıydı? Acaba İsa'nın öğrencileri ne düşünüyorlardı? O'nun karakteri konusunda aynı görüşte miydiler?
- 135 İsa'nın öğrencilerinin tanıklığının geçerli sayılmayacağı düşünülebilir. Tarafsız olmadıkları, her zaman O'nu olduğundan daha iyi, daha parlak gösterdikleri ileri sürülmüştür. Oysa öğrencilerin tanıklığını böyle geçiştirmek haksızlıktır. Bu adamların anlattıklarım hesaba katmak zorundayız. Üstelik tanıklıklarına güvenmemiz için birkaç neden vardır.
- 136 İlk olarak, bu adamlar üç yıl boyunca İsa ile birlikte oturup kalktılar. İçtikleri su bile ayrı gitmiyordu. Küçük bir kayıkla sıkışık vaziyette yolculuk bile yapmışlardı. Hatta paralan bile ortaktı. (Böyle bir durumun ne tür çekişmelere yol açabileceği bellidir!) Öğrenciler bazen birbirlerini çekemiyor, kavga ediyorlardı. Ne var ki, kendilerinde buldukları suçları hiçbir zaman İsa'da bulamadılar.
- 137 Böyle bir ortamda kişinin kendi kusurlarını gizlemesi neredeyse olanaksızdır. Oysa İsa Mesih'in günahsızlığına dair en etkili tanıklığı yapan Petrus ve Yuhanna, O'na en yakın olanlar arasındaydılar. İsa, bunlara bazı ayrıcalıklar vermiş, kendini daha belirgin bir şekilde tanıtmıştı.
- 138 İsa'nın öğrencilerinin tanıklığına güvenmemiz için ikinci bir neden daha var. Bunlar, çocukluk yıllarından beri Kutsal Yazılar'ın öğretisiyle yetişmiş olan kişilerdi. Tevrat, Zebur ve peygamberlerin kitapları, tüm insanların günahlılığını öğretmektedir:
- "Hepsi saptı,
Sanki yozlaştı,
İyilik eden yok,
Bir kişi bile!"
- "Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, her birimiz
kendi yoluna döndü"
- 139 Böyle kesin öğretilerle yetişmiş olan öğrenciler, herhangi birinin günahsız olduğunu kolay kolay ileri sürmezlerdi.

Üçüncü olarak, İsa'nın öğrencilerinin tanıklığının dolaylı olması, söylediklerini daha da güvenilir ve inandırıcı kılıyor. İsa Mesih'in günahsız olduğunu kanıtlamak için kampanya açmıyorlar. Bu konuda söyledikleri, bir çeşit "yan öğretiler" oluyor. Başka konulan işlerken İsa'nın günahsızlığına, herkesçe bilinen bir gerçekmiş gibi yalnızca şöyle bir değinirler.

- 140 İsa'yı, "kusursuz ve lekesiz bir kuzu" olarak betimliyor; sonra da O'nu hiç "günah işlemedi, ağızından hileli bir söz çıkmadı" sözleriyle tanımlıyor (**Mısır'dan Çıkış 2:3**). Matta ise, tüm insanların günahlı olduğunu kesin olarak bildiriyor. Günahı olmadığını ve suç işlemediğini ileri süren kişi, hem yalancı durumuna düşmüş, hem de Tanrı'yı yalancı yerine koymuş olur. Bununla birlikte Matta, suçlarımızı ortadan kaldırmak için dünyaya gelen İsa Mesih'te hiç "günah bulunmadığını" bildiriyor (**Matta 5:27-28**).
- 141 Bunlar İsa'yı, "hiç günah bilmeyen," tersine "kutsal, suçsuz, lekesiz, günahlılardan ayrı" biri olarak tanıtır. Nitekim "her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir".
- 142 İsa'nın düşmanlarının bu konuda ne düşündüklerine gelelim. Kuşkusuz bu kişiler için taraf tutmak söz konusu olamaz. İncil'de, İsa'nın düşmanlarının O'nu sürekli gözetlediklerini, sözlerinde tuzağa düşürmek için uğraşp durduklarını okuyoruz. Tartışmayı mantıklı düşüncelerle kazanamayan kişinin, çoğu zaman rakibini kötüleme yoluna başvurduğunu biliyoruz. İnandırıcı kanıtlar ortada yoksa, çamur atmak yeterlidir. İşte, İsa'nın düşmanları, bu tür kötulemelerden hiç çekinmediler.
- 143 Matta, İsa'ya karşı yöneltilen dört eleştiriyi anlatır (**Matta 27:3**). Yapılan ilk suçlama "küfür" konusundaydı. İsa, bir kişinin günahlarını bağışlamıştı. Düşmanlarının anlayışına göre böyle bir söz, küfür niteliğinde bir böbürlenmeydi. İsa, Tanrı'nın özel yetkisini ele geçirmeye kalkışmıştı. Ne var ki, İsa'yı eleştirenler, temelde yatan sorundan kaçıyorlardı. O, gerçekten Tanrı ise, suçları bağışlamak da O'nun hakkıydı.
- 144 İsa'nın düşmanları, O'nu, adı kötüye çıkmış kişilerle oturup kalkmakla da suçladılar. Günahkârlarla dost oluyor, üç kağıtçılarla yemek yiyordu. Hatta kötü kadınların kendisine yaklaşmasına bile izin veriyordu. İsa'nın çağdaşı olan hiçbir din adamı, böyle davranışlarda bulunmazdı.
- 145 Onlar böyle aşağı sınıflardan elden geldiğince uzak kalmaya dikkat eder, istemeyerek bunlardan biriyle karşılaştıklarında ise irkilirdi. Üstelik böyle yapmakla kendilerinin daha iyi olacaklarını sanırlardı. İsa'yı eleştirenler, O'ndaki yumuşaklık ve alçakgönüllülüğün değerini anlayamazdı. Üçüncü olarak, İsa'nın müjdesinin "hafif" olmasından yakınıyorlardı. İsa, dindarlıklarıyla tanınan Ferisiler ya da Yahya'nın öğrencileri gibi oruç tutmuyordu. O'nu, "yiyip içen, obur ve ayyaş" biri diye eleştirdiler (**Matta 27:38**).
- 146 Böyle bir suçlama ise ciddi bir yanıtı değmez. İsa'nın coşkun bir sevince sahip olduğu doğrudur; ama inancı ciddiye aldığından da kuşku duyulamaz.

Bütün bu suçlamalar, ya önemsiz ayrıntılarla ilgilidir ya da sorunun temel gerçeğinden

- uzaktır. Öyle ki, İsa Mesih idam isteğiyle yargılanacağı zaman, düşmanları yalancı tanıklar bulmak zorunda kaldılar.
- 147 Hatta O'na karşı uydurabildikleri tek suç ahlaksal değil, siyasal nitelikteydi. Tutuklu olarak yargıç önüne çıkarıldığında, suçsuzluğu tekrar tekrar anlaşıldı. Romalı vali Pilatus, birkaç kez kaçamak yoldan durumu idare etmeye çalıştıktan sonra, halkın önünde ellerini yıkayarak, "Bu adamın kanından sorumlu olmadığını" bildirdi (Matta 27:14). Kral Hirodes de İsa'da hiçbir suç bulamadı. Hain Yahuda bile, İsa'yı ele vermek için başkâhinlerden aldığı parayı derin bir vicdan azabıyla iade ederek, "Suçsuz birini ele vermekle günah işledim" dedi (Matta 27:3, 4).
- 148 Sonra İsa'nın yanında çarımha gerilen haydutlardan biri, İsa'ya söven arkadaşına karşı çıkarak, "Bu adam hiçbir kötülük yapmamıştır" dedi . Son olarak, İsa'nın acılar içinde ölümünü seyreden Romalı yüzbaşı, "Bu adam gerçekten doğru biriydi" diyerek hayranlığını belirtti.
- 149 İsa Mesih'in karakterini değerlendirirken tümüyle başkalarının tanıklıklarına dayanmak zorunlu değildir; biz de kendi yorumumuzu yapabiliriz. İsa'nın kendisi için iddia ettiği, arkadaşlarının güvenle bildirdiği, düşmanlarının istemeyerek de olsa tanıdığı ahlaksal yetkinliği, kusursuzluğu İncil'in her tarafında gözler önüne serilmektedir.
- 150 Bu konuda karara varabilmemiz için bize yeterince bilgi verilmiştir. İncil yazılarının İsa için çizdikleri portre geniş kapsamlıdır. Yazılanların büyük bölümü, İsa'nın halk arasındaki üç yıllık hizmetiyle ilgilidir. Bununla birlikte, çocukluk dönemine de kısaca göz atmamıza olanak verilmiştir. Nasıra Kenti'nde geçen ve İsa'dan fazlaca söz edilmeyen yıllara değinen Luka ise iki ayrı yerde, O'nun normal bir şekilde beden, akıl ve ruh yönünden geliştiğini, hem Tanrı'nın hem de insanların beğenisini kazandığını belirtmektedir.
- 151 İsa'yı, bir yandan kendi öğrencileriyle baş başa iken, bir yandan da gürültülü kalabalıkların içinde sürüklenirken görüyoruz. Celile bölgesindeki çalışmaları sırasında, O'nu zorla kral yapmak isteyen bir halk kalabalığının kahramanı olarak karşımıza çıkıyor. Daha sonra ise Kudüs'teki tapınakta sorguya çekilmesine tanık oluyoruz. Ne var ki İsa, başarıdan başarıya koşarken de, yalnız başına terk edilmişken de, hep aynı İsa'dır. Kendi İçinde tutarlıdır. Değişken huyları yoktur.
- 152 Çizilen portre, her zamanki gibi dengelidir. İsa, akılcıca dengesiz birine hiç de benzemiyor. Öğrettiği gerçeklere bütün varlığıyla inanmasına rağmen fanatik değildir. Öğretişi bazılarının hoşuna gitmiyor; ama kendisinde herhangi bir anormallik sezilmiyor. Tanrılığı kadar, insanlığı da açıkça görülüyor. O da tüm insanlar gibi yoruluyor, acıkıyor, susuyor. Bütün insanlarda bulunan sevgi

- ve Öfke, sevinç ve üzüntü duygularını duyuyor. Tam bir insandır. Ama yalnızca insan değildir.
- 153 Her şeyden önce, İsa'da hiçbir bencillik izi yoktur. Bu özellik, karakterinin diğer bütün yönlerinden daha fazla gözümüze çarpar. İsa Mesih, kendisinin yüce Tanrı olduğuna inandığı halde, alçakgönüllü davranışlar sergiliyor. İsa'da herhangi bir kendini beğenmişlik belirtisi yoktur.
- 154 Birbirine aykırı görünen bu iki gerçeğin bir arada olması bizi şaşırtıyor. İsa'nın öğretisi tümüyle kendine yönelik olduğu halde, davranışlarında bir bencillik yoktu. Bütün evrenin Efendisi olduğunu bildiği halde, herkesin hizmetkârı oldu. Dünyayı yargılayacağını söyledi, ama öğrencilerinin ayaklarını yıkadı.
- 155 Hiç kimse İsa'nın gösterdiği özveriyi gösterememiştir. Cennetin sevincini, dünyanın üzüntüleriyle değiştirdi. Günah sorununda sonsuz bir dokunulmazlığı vardı; ama cennetin görkemini bile bile bırakarak bu dünyanın kötülüğünü yakından tanıyıp acı çekti. Bir köylü kadından, önemsiz Beytlehem köyünde dünyaya geldi. Daha bebekken Mısır'da sürgün gibi yaşadı.
- 156 Hiçbir özelliği olmayan Nasıra Kenti'nde büyüdü, annesini ve evdeki diğer çocukları geçindirmek için marangoz tezgahında çalıştı. Otuz yaşına gelince evi barkı, malı mülkü olmayan gezici bir vaiz olarak asıl görevine başladı. Basit balıkçılarla ve adı kötüye çıkmış vergi görevlileriyle arkadaşlık kurdu. Cüzamlı hastalara dokunduğu gibi, fahişelerin kendisine dokunmasına da izin verdi. Hastaları iyileştirerek, güç durumda olanlara yardım ederek, öğretisi vererek kendini başkaları uğruna verdi; hiçbir şeyini esirgemedi.
- 157 O'nu yanlış anladılar, yanlış yorumladılar. İsa, kendi çıkarlarını arayanların ve birtakım önyargılara saplanmış olanların saldırılarına uğradı. Kendi halkından birçokları O'nu hor gördü, O'nun vaatlerini aldırmadı, arkadaşları bile O'nu yüzüstü bıraktı. Sırtını kırbaçladılar, yüzüne tükürdüler, başına dikenli bir taç geçirdiler. Ellerini ve ayaklarını çarmıha çivileyerek idam ettiler.
- 158 Korkunç acı veren çiviler çakılırken İsa Mesih, kendisine işkence yapanlar için dua ediyordu: "Baba, onları bağışla. Çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar" . Böyle bir Kişi bizim kavrama gücümüzü aşmaktadır. Bizim sürekli başarısızlığa uğradığımız alanda O başarıya ulaştı. Tam anlamıyla kendini tutmasını biliyordu. Hiçbir zaman kötülüğe karşı kötülükle karşılık vermedi. Gücenmedi, sinirlenmedi.
- 159 Kendini tutmayı öylesine başarıyordu ki, insanlar ne düşünseler, ne söyleseler, ne yapsalar, kendi çıkarına aldırıyor, kendini Tanrı'nın isteğine ve insanların iyiliğine adıyordu. "Kendi isteğimi değil, beni gönderenin isteğini yerine getirmek için gökten indim" demişti. Yine Pavlus'un yazdığı gibi, "Mesih bile kendini hoşnut etmeye çalışmadı."

- 160 Kişinin kendini düşünmemesi, kendini Tanrı'ya ve insanlara hizmet uğruna adanması İncil'deki anlamıyla sevgidir. Sevgi kendi çıkarını aramaz. Sevginin özü, özveridir. İnsanların en kötüsü bile zaman zaman böyle bir soyluluk parıltısıyla süslenir.
- 161 Oysa İsa Mesih'in yaşamı, hiç sönmeyen bir sevgi ateşiyle parıldıyordu. İsa, kendi çıkarını aramadığı için günahsız ve kusursuzdu. Gerçek sevgi işte budur. Tanrı sevgidir.
- 162 Birçokları, buraya kadar incelediğimiz gibi, İsa Mesih'in insanüstü bir karaktere sahip olduğunu benimsemekte zorluk çekmemektedir. Ne var ki, İsa'nın gerçekten çarmıh üzerinde ölmüş olabileceğini kabul edemiyorlar. Tanrı, seçtiği kişiyi nasıl terk edebilir? Mesih'in böyle korkunç bir ölüme gitmesine nasıl izin verebilir? Tanrı'nın O'nu, ölüme terk etmeden doğruca cennete çıkardığına inanmak daha akla yatkın olmaz mı?
- 163 Çarmıhın simgesi olan haç işaretinin birçoklarında olumsuz bir tepki yaratması da başlı başına bir sorundur. Çarmıhın gerçek anlamını algılayamadıkları gibi, Haçlı Seferleri sırasında sözde, Tanrı'nın buyruğuyla savaşa gelenlerin sancakları ve kalkanları üzerinde böyle bir simgenin yer aldığı anımsıyorlar. Aynı haç işareti altında soydaşlarının canlarına acımasızca kıymaktan çekinmiyordu...
- 164 Bazılarının bu simgeyi görünce olumsuz düşüncelere kapılmaları hiç de şaşılacak bir şey değil! Şu bir gerçektir ki Hıristiyanlık adı altında, İsa Mesih'in gerçek öğretişine tümüyle zıt olan birçok kötülükler yapılmıştır. İsa'nın öğretişlerinde sevginin, hatta düşmanı bile sevmek ilkesinin temel bir yer tuttuğunu gördük. Öyle ki Haçlı Seferleri saldırganlarının, İsa'nın öğrettiğinin tam tersini yaptıkları besbellidir. Her gerçek Hıristiyan, din adına yapılan bu tür saldırganlığı kınar, kesinlikle reddeder.
- 165 Günümüzde de bazen siyasal güçler kendi çıkarları için dini sömürmek istemektedirler. Ama birçokları, "Hıristiyan" diye bilinen ülkelerde yaşayanların büyük çoğunluğunun bunu yalnız bir etiket olarak takındıklarını anlamıyorlar. Bunların, İncil'in öğretişlerine karşı gerçek bir ilgileri yoktur. Tanrı'yı kişisel düzeyde tanımanın yaşam değiştirici deneyiminden geçmemişlerdir. Sözde "Hıristiyan"ların çok az bir yüzdesi, İsa Mesih'in öğretişlerini kendi yaşamlarına ciddi bir şekilde uygulamak istegindedirler.
- 166 Kaldı ki, bazı kilise üyeleri ve kiliseler de, İncil'de yazılanlara tamamıyla zıt bir biçimde davranmaktadırlar. Örneğin bazı kimseler, Tanrı'nın bir papazın aracılığıyla günah çıkarttığını öne sürerler. Oysa Kutsal Kitap, günah bağışlamaya yalnız ve yalnız Tanrı'nın yetkisi ve gücü olduğunu öğretmektedir. Bazı kiliseler büyük servetleri ele geçirmiş, gerçekten halk kitlelerini ezme pahasına başlarında bulunan bir avuç ayrıcalıklı yöneticiyi

- semirtmişlerdir. Oysa İsa, kendini izleyenleri aşırı zenginlikten uzak, gösterişsiz, alçakgönüllü bir yaşama çağırmıştır.
- 167 Çarmıh konusuna gelince bu ilke özel bir önem kazanmaktadır. Konuya, önyargıları bir kenara bırakarak elden geldiğince objektif bir görüşle yaklaşmalıyız. Çevreden edindiğimiz temelsiz ve aldatıcı düşüncelerden sıyrılmaya çalışalım. Birlikte, tarihsel kaynakları inceleyerek tarihin bize öğretmek istediklerine yakından bakalım. Bu, aslında bizi ilgilendiren tarihsel bir sorundur, İsa Mesih gerçekten böyle korkunç bir şekilde can verdi mi?
- 168 İlk olarak, İncil'in büyük bölümünün İsa'nın çarmıh üzerinde ölümünü anlatmak ve açıklamak amacıyla yazıldığı göze çarpmaktadır. Herhangi bir yaşam öyküsünde, kişinin ölümü kitabın son birkaç sayfasında anlatılır. Ne var ki İncil'in yazarları, İsa'nın ölmek amacıyla dünyaya geldiğini anlamışa benziyorlar. Yazdıkları, İsa'nın ölümüyle ilgili tarihsel ayrıntılarla doludur.
- 169 İncil'in tüm öğretisinin, hatta Mesih İnançının özünün, İsa Mesih'in tarihsel ölümü gerçeği üzerine kurulduğu bellidir. Eğer İsa çarmıhta ölmediyse, Mesih İnançının tüm yapısı iskambilden bir şato gibi bir anda çöker. İncil yazarlarının belirttiği gibi, İsa Mesih ölüp yeniden dirilmediyse, Mesih İnançının inancı boştur, acıklı bir aldatmacadan başka bir şey değildir.
- 170 İsa Mesih'in, insanların günahlarını bağışlamak için öldüğünü müjdeleyen bu öğrenciler, Müjde uğruna birçok acıya katlandılar. Kendilerini böylesi acılara sürükleyecek, hatta ölüme dek götürecek boş bir hikayeyi ne diye yalan yere uydursunlar. İsa ölmeden göğe alındıysa, O'nun öğrencileri bunu neden gizlemiş olsunlar. İnsanlar, genellikle kendi çıkarlarını korumak için yalana başvururlar, başlarına derde sokmak için değil!
- 171 Şöyle ki, Tanrı son anda ya da başka birini tıpatıp İsa Mesih'e benzer bir görünüme sokmuş, düşmanları da bu adamı İsa diye tutup çarmıha germişler. Gerçek İsa'nın ise ölmeden göğe yükseltildiği ileri sürülüyor. Böyle bir iddiada bulunan kişi, ortada olan tüm tarihsel verilere yüz çevirip bir çeşit oyuna başvurmuş olur. Daha kötüsü, Tanrı'yı yalancı ve aldatıcı durumuna düşürmüş olur. Kutsallıkta eşi olmayan Tanrı'nın, böyle bir aldatmacayla imanlı insanları bile kandırdığını ve temeli olmayan bir kurtuluş müjdesinin yayılmasına izin verdiğine inanmak, düşünen bir kişi için çok güç olsa gerek.
- 172 Kuşkusuz İsa Mesih'in çarmıhtaki ölümüne yapılan itirazlar Tanrı'nın, peygamberinin böylesi korkunç bir biçimde can vermesine izin veremeyeceği düşüncesinden ileri gelmektedir. Oysa daha önce de gördüğümüz gibi İsa Mesih, hiçbir zaman kendini sadece bir peygamber olarak tanıtmadı; kendisinin, Tanrı özünden olan Tanrı'nın Sözü olduğunu iddia etti.

- 173 Şöyle ki biz, İsa'nın çarmıhını, yalnız İsa'nın gerçek kimliğini kavradıktan sonra anlayabiliriz. Tanrı, çarmıhta "peygamberini" terk etmedi; tersine Tanrı, "dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı" . İsa Mesih, tamamen terk edilmediğini kanıtlamak için, mezara konulmasının üçüncü günü yeniden yaşama döndü. Tanrı O'nu ölümden diriltti.
- 174 Şüphesiz diriliş olayı eğer gerçek ise, büyük önem taşımaktadır. İsa ölümden yaşama döndüyse, gelmiş geçmiş tüm insanlardan farklılığı kesinlikle ortaya çıkmaktadır. Burada söz konusu olay, yalnız bir ruhun ölümsüzlüğe kavuşması ya da bayılmış bir vücudun ayıltılması değildir. İsa Mesih'in, ölümü kesin bir zaferle yenip yepyeni bir yaşam düzeyine dirildiği ileri sürülmektedir. Bu deneyimden geçmiş başka hiç kimseyi tanımıyoruz.
- 175 Diriliş olayının yalnız başına İsa'nın Tanrılığını kanıtladığını öne sürmüyoruz. Ama diriliş olayı, İsa'nın Tanrılığına uygundur, tutarlıdır. Doğüstü bir kişinin dünyaya doğüstü bir yolla gelip yine doğüstü bir yolla ayrılması akla gayet yatkındır. İncil'in öğrettiği, dolayısıyla da Mesih İnanlıları'nın her zaman inandıkları işte budur.
- 176 İsa tüm insanlar gibi doğal yoldan doğduysa da, ana rahminde oluşması doğüstü bir olaydı. Aynı şekilde ölümü doğal olsa da, ölümden dirilişi doğüstü bir olaydı. Birer mucize olan bu iki olay İsa Mesih'in Tanrılığına kesin kanıt değilse de, O'nun Tanrılık iddiasıyla tutarlıdır.
- 177 İsa, ölümüyle ilgili önbildirilerde bulunurken, her defasında ölümden dirileceğini de ekledi. Pavlus, Korint'teki imanlılar topluluğuna yazdığı mektupta İsa'nın, "Ölümden dirilmekle Tanrı Oğlu olduğunun kudretle ilan edildiğini" belirtiyor (1.Kor.2:1-4). Birinci yüzyılın diğer Mesih elçileri de, halk arasında yaptıkları ilk konuşmalarda diriliş olayına büyük önem verdiler.
- 178 Elçiler Tanrı'nın, İsa Mesih'i ölümden diriltmekle insanların ölüm cezasını kaldırma olanağını sağladığını ve kendi Oğlu'nu haklı çıkardığını defalarca yinelediler. Araştırmalarını çok özenli bir şekilde yapan , diriliş olayıyla ilgili "birçok inandırıcı kanıt" bulunduğunu yazıyor.
- 179 İsa'nın dirilişinin, "dünya tarihinde en sağlam kanıtlarla desteklenen olay" olduğunu söylemiştir. Herkes bu kadar ileri gitmese bile, tarafsız birçok araştırmacı kanıtların gerçekten çok sağlam olduğu görüşünde birleşiyorlar.
- 180 Bundan birkaç gün sonra İsa'nın öğrencileri, O'nun ölümden dirildiği haberini yaymaya başladılar. İncil'in ilk dört bölümünün odak noktası diriliş olayıydı. Ne var ki, dinleyicileri birkaç dakikalık uzaklıkta ve hâlâ mezarda yatmakta olan İsa'nın ölüsünü gidip görebilseydiler, öğrencilerin haberine kim inanırdı?

Hayır, mezar gerçekten boştu. Ceset ortadan kaybolmuştu. Bundan hiç kuşku yoktur.

Ama bu olayı nasıl açıklayabiliriz?

- 181 Ortaya çeşitli teoriler atılmıştır. Bazıları, kadınların yanlış mezara gittiklerini ileri sürmektedir. Ortalık karanlık, zihinleri de üzüntüden bunalmıştı. Yolu şaşırıp yanlış yere gitmiş olabilirlerdi.
- 182 Yüzeyde bu açıklama mantıklı görünüyorsa da, incelenmeye değer değildir. Bir kere ortalık tam karanlık değildi. Matta, kadınların "tan yeri ağarmaya başlarken" mezara gelmiş olduklarını yazıyor.
- 183 Kadınlar, o sabah sırf ağlamak, yas tutmak için mezara gelmediler. Önemli bir iş yapmak için geldiler. Yanlarında çeşitli baharatlar getirerek, iki gün önce tapınma gününün yaklaşması nedeniyle aceleyle yapılan ölüyü hazırlama işlemlerini tamamlamak amacıyla ilk fırsatta döndüler. İsa'yı çok seven, aynı zamanda önemli bir iş yapmak niyetinde olan bu kadınların kolay kolay aldanacakları ya da işlerinden caydırılabilecekleri düşünülmez.
- 184 Acaba, İsa'nın bunca zaman mezarda yalnız bayılmış durumda yattığını ileri sürenler bunu inanarak mı söylüyorlar? Yani, duruşması boyunca gördüğü işkenceler, kırbaçlamalar ve korkunç çarmıha gerilme işleminden sonra bir kişinin, soğuk bir taş mezarının içinde, yemeksiz bakımsız yaşayabileceğine mi inanmamız isteniliyor? İki gün komada yattıktan sonra da, mezarın ağzını kapatan insan büyüklüğündeki taşı yerinden oynatabilecek kadar birdenbire mi iyileşmişti? Bundan sonra ise yorgun bitkin, hasta
- ve acıkmış olan İsa, öğrencilerini kendisinin ölümü yendiğine inandırabilecek ölçüde kendini toparlamış mıydı?
- 185 Ve O'nu bu acıklı durumda gören izleyicilerine, kendisinin ölüp dirildiğini bildirerek onları bu haberi yaymak için dünyanın dört köşesine yollamış, kendisinin de dünyanın sonuna dek onlarla birlikte olacağını söylemiş, öyle mi. Böyle bir saçmalığa inanmak, Tanrı'nın gerçek bir mucize yarattığına inanmaktan çok daha güç galiba.
- 186 İsa'nın mezarının boş olmasını, ölüsünün ortadan kaybolmasını açıklamak için insanların uydurabildikleri işte bunlardır. Ama hiçbiri doyurucu değil; üstelik hiçbiri için zerre kadar tarihsel kanıt yoktur. Ortada başka inandırıcı bir açıklama olmayınca sade, ciddi anlatımı neden yeğ tuttuğumuz anlaşılabilir. İsa'nın bedeni insanlar tarafından yerinden kaldırılmadı; Tanrı tarafından ölümden diriltildi.
- 187 İsa'nın ölüsünün ortadan kaybolduğunu anlatan İncil yazarları, bedeni sarmak için kullanılan kefenin mezarda kaldığını özellikle belirtiyorlar. O pazar sabahı Petrus ile birlikte mezara koşu koşu gelen Yuhanna bu noktanın üzerinde önemle

duruyor. Yuhanna'nın bu olayı bir görgü tanığı olarak aktardığı, anlatış şeklinden açıkça anlaşılıyor . Daha genç olan Yuhanna, Petrus'u geride bırakarak mezara önce vardysa da, ilkin dışarıdan bakmakla yetindi. Sonra Petrus arkadan yetişti ve içeri girdi. Bunun üzerine "mezara ilk varan öğrenci (Yuhanna) de içeri girip gördü ve iman etti."

- 188 Soracağımız soru şu: Yuhanna, inanmasına neden olacak ne gördü? Olayın anlatılışı, Yuhanna'yı inanmaya zorlayanın yalnız ölünün ortadan kayboluşu olmadığı izlenimini veriyor.
- 189 Bundan başka, cesedi sarmak için kullanılan kefenin mezarda bulunması, hatta tam yerinde durması Yuhanna'yı büyük ölçüde etkilemiştir. Şimdi biz, İsa Mesih ölümden dirildiği sırada mezarının içinde bulunduğumuzu düşünelim. Orada ne görecektik? Ölünün biraz kıvıldadığını, sonra esneyip gerinerek yavaş yavaş ayağa kalktığını mı görecektik?
- 190 Hayır, İsa'nın yalnız baygınlıktan ayıldığına inanmıyoruz. Tam anlamıyla ölmüştü ve yeniden yaşama döndü. Komadan değil, ölümden dirildi. Öyleyse biz olay yerinde olsaydık ne görecektik? Birdenbire ölünün ortadan kaybolduğunu, görünmez olduğunu fark edecektik. Ansızın yok olan ölü, yepyeni, apayrı, görkemli bir duruma değiştirilmiş olacaktı.
- 191 Diriliş bedeni, sonradan kapalı kapılardan geçebileceği gibi, şimdi de kefenin içinden geçecekti. Sargılar ise, olduğu yerde, hemen hemen aynı şeklini korumuş biçimde kalacaktı. Hemen hemen diyoruz, çünkü içindeki ceset çekildikten sonra, 35 kilo baharatın ağırlığı altında kalan kefen çökmüş, yassılaştırmış duruma gelecekti.
- 192 Ayrıca vücudu saran kefenle başı örten bez arasında, boynun yerini gösteren bir boşluk kalacaktı. Kalınca sarılmış baş örtüsü ise, eski bir Osmanlı sarığı gibi, büyük olasılıkla bombeli biçimini az çok koruyacaktı.

Yuhanna'nın anlattıklarını dikkatli bir şekilde incelersek, mezarda kalan kefenin bu üç özelliği gözümüze çarpmaktadır: İlk önce , keten bezlerin "yerde yattığını" gördü. Özgün metinde iki kez yinelenen bu deyim, birincisinde vurgulu durumda kullanılmaktadır. Cümle şöyle de görülebilir: "Keten bezleri, yerde yatar (ya da 'çökmüş') durumda gördü." Yuhanna, başı örtmek için kullanılan bezi de "Keten bezlerden ayrı bir yerde sarılı gördü."

- 193 Bu anlatımdan, baş örtüsünün buruşturulup bir köşeye atıldığı anlamını çıkartmaktayız. Baş örtüsü yine taş sekinin üzerinde, ama vücut kısmına sarılan bezlerden belirli bir mesafede ayrı duruyordu. Ayrıca bu bez, diğerleri gibi çökmüş durumda değil,

- "sarılı" duruyordu. Kullanılan sözcük, içi boş, ama bombe biçimini koruyan sarık bezin durumunu tanımlıyor.
- 194 Mezara gelen iki öğrenciyi bekleyen görünümü şimdi rahatlıkla gözümüzün önüne getirebiliriz. İçeri baktıklarında, taş sekinin üzerinde, olduğu yerde çökmüş kefen ve biraz ilerde duran kabak biçimindeki baş örtüsü gözlerine çarptı. Bunlar, olup bitenleri bütün açıklığıyla belirtmekteydi. Bu yüzden de Yuhanna ile Petrus, "gördüler ve iman ettiler." Mezarda kalmış sargılara bir bakış, diriliş olayının gerçekliğini kanıtlamaya yetiyordu. Ölüyü saran bezler kaldırılmamış, yerinden oynatılmamış, herhangi bir şekilde insan eliyle dokunulmamıştı. Yeni bir yaşama çıkan kelebeğin geride bıraktığı kozaya benziyordu.
- 195 Matta ve Markos, meleklerin şu sözünü ekliyorlar: "O burada yok; söylemiş olduğu gibi dirildi. Gelin, O'nun yattığı yeri görün" (Matta 28:6; Markos 16:6). Okuyucu, meleklerin varlığına ister inansın, ister inanmasın, İsa Mesih'in cesedinin yatırıldığı yere ilişkin bu sözler, İncil yazarlarının anlatmak istediklerini pekiştirmektedir. Gerek cesedin ortadan kaybolması, gerekse de boş kefenin durumu, İsa'nın gerçekten ölümden dirildiğine güçlü birer kanıttır.
- 196 İncil'i okumuş olan herkes, İsa Mesih'in ölümden dirildikten sonra bazı olağanüstü yollardan izleyicilerine görüldüğünü biliyor. Bölümde dirilmiş olan İsa'yı görenleri sıralayan Pavlus, kendisinin de Şam yolunda İsa'yı gördüğünü belirtiyor. İncil'de yer almamış başka olaylar da olabilir. Nitekim Luka, İsa'nın "elem çektikten sonra 40 gün süreyle... kendisini çok sayıda kanıtlarla öğrencilerine dirilmiş olduğunu gösterdiğini" yazıyor (Elçilerin İşleri 5:15).
- 197 Görgü tanıklarının diriliş olayına ilişkin tanıklıklarını önemsemeden geçiştiremeyiz. Anlatılanlar için bir açıklama bulmak zorundayız. Akla üç açıklama geliyor: Ya anlatılanlar uydurmadır, ya tanıklar gerçekte varolmayan hayaller gördüler, ya da anlatılanlar gerçektir.
- 198 Bunlar uydurma olabilir mi? Böyle bir düşüncenin çürütülmesine fazla yer ayırmamıza gerek yok. Dirilmiş olan İsa Mesih'in birçok izleyicisine görünmesiyle ilgili anlatılanların bile bile uydurulmuş olamayacağı apaçık ortadadır. Bir kere yazılanlar ciddi, sade, süslemesizdir. Ayrıca olayların anlatılış tarzları ve verilen ayrıntılar, bunların gerçek görgü tanıklarının işi olduğunu gösteriyor. Petrus ile Yuhanna'nın mezara koşuşları, uydurma olamayacak ölçüde canlılıkla ve gerçekçilikle anlatılmaktadır.
- 199 Üstelik bunlar uydurma olsa, hiç de ustalıkla uydurulmamıştır. Diriliş olayını biz uyduracak olsak, İncil yazarlarının anlattıklarını basitleştirmeye, bütün güçlükleri ortadan kaldırmaya dikkat ederdik. İsa'nın öğrencilerinin kuşku ve korkularını ya hafifletir ya da hiç anlatmazdık. Ayrıca sonraki yüzyıllarda

- yazılmış bazı sahte belgelerin yaptığı gibi, diriliş anını da bütün görkemiyle betimlemek isterdik. Ölümün zincirlerini kırıp mezardan büyük zaferle çıkan Tanrı Oğlu'nun gücünü ve yüceliğini belirten bir bölüm ekledik. Oysa asıl diriliş anının hiçbir görgü tanığı olmadığı için, İncil'de anlatılmamıştır.
- 200 Anlatılanlar uydurma değilse, tanıkların gördükleri sırf sanrı mıydı? Gerçekte var olmayan bir şeyi hayal mi etmişlerdi? Bu görüş, birçokları tarafından güvenle ortaya atılmıştır. Kuşku yok ki ruhbilimciler, bu tür sanrı gören kişilerle sık sık karşılaşmaktadırlar.
- 201 Sanrı sözcüğü, "Uyanık bir kişinin, kendi dışında var sandığı, ama gerçekte yok olan olguları algılaması" biçiminde tanımlanır.
- 202 Böyle hayaller görme eğilimi, çoğunlukla akli dengesi biraz ya da tümüyle bozuk olan kişilerde görülmektedir. Olmayan şeyleri gören, sesler işiten, adeta kendi yapay dünyalarında yaşayan kişiler vardır. Ne var ki, İsa'nın öğrencilerinin böyle dengesiz kişiler oldukları söylenemez. Bazen gayet normal kişilerin de sanrı (hayal) gördüğü bilinmektedir. Oysa böyle durumlarda şu iki koşul genellikle uygun oluyor: İlk önce sanrı gören, bir süreden beri belirli bir özlem beslemiş, bunun üzerinde düşünüp taşınmıştır. İkinci olarak zaman, yer ve ortam böyle bir olguya elverişlidir. İşte güçlü bir özlem, dışta da elverişli bir ortam olmalıdır.
- 203 Ne var ki, İncil'de İsa Mesih'in dirilişiyle ilgili anlatılanları incelersek, bu koşullardan her ikisinin de eksik olduğu anlaşılıyor. İsa'nın izleyicilerinde özlem ve umut yerine tam tersini görüyoruz. Boş mezarı ilk gören kadınların, "Korku ve şaşkınlık içinde" kaçtıklarını okuyoruz ve öbür kadınlar, İsa'nın yaşamakta olduğu müjdesini getirince, öğrenciler inanmadılar.
- 204 Kadınların getirdiği haber, onlara boş laf, çocuk masalı gibi geldi. Hatta İsa'nın kendisi birdenbire ortalarında görüldüğü zaman öğrenciler "ürküp korktular, bir hayalet gördüklerini sandılar" . Öyle ki İsa onları, "imansızlıklarından ve yürek katlıklarından ötürü ayıpladı" İsa'nın yaralarını kendi gözleriyle görmedikçe, kendi elleriyle dokunmadıkça inanmamakta direndi. İsa ile öğrencilerinin Celile'de bir dağ başındaki buluşmaları şöyle anlatılmaktadır: "O'na tapındılar, ama bazıları kuşku içindeydi".
- 205 Burada asılsız bir umut, bilinçsiz bir kanma, kör bir inanma durumu yoktur.
- 206 İsa'nın öğrencileri saf, kolaylıkla aldatılabilen kişiler değillerdi; tersine, oldukça ihtiyatlı, kuşkucu, inanmakta ağır davranan

kişilerdi. Her zaman sanrı (hayal) gören tipten değillerdi. Birtakım garip hayaller onları ikna edemezdi. Onların imanı, kendi görgüleriyle doğrulanan somut gerçekler üzerine kurulmuştu.

207 Sanrılarının görülmesine uygun olacak dış ortam da yoktu. Dirilmiş olan İsa kendini, hep kutsal sayılan, O'nun anısıyla bağlantılı bir iki özel yerde gösterseydi, belki bizde de kuşku uyandırırđı. Örneğın İsa, öğrencilerine yalnızca 'yukarı oda'da görünseydi, kuşkuya düşmekte biraz hakkımız olurdu. On bir öğrenci, İsa'nın ölümünden önceki son saatlerini kendisiyle birlikte geçirmiş oldukları yukarı odada toplanmışlardı. Eski güzel günlerini anımsarken, yeniden yanlarına döneceğine ilişkin sözlerini akla getirirken, ateşli umutlar ve özlemlerinin sonucu olarak Kendisi birdenbire ortalarında görünürseydi, öğrencilerin gerçekten kendilerini aldattıkları düşünülebilirdi.

208 Diriliş olayının en güçlü kanıtlarından biri de, İsa'nın öğrencilerinde görülen şaşılacak değişikliktir. Bizi boş mezara, çökmüş kefene ve dirilmiş Efendi'ye bakmaya çağırıyorlar; "bize bakın" demiyorlar. Ama kendilerindeki şaşırtıcı değişiklik hemen göze çarpıyor. İncil'in ilk dört bölümünden tanıdığımız bu kişiler, Elçilerin İşleri bölümüne gelince tümüyle değişmişlerdir. Efendilerinin ölümü onları umutsuzluk ve hayal kırıklığı içinde bırakmıştı.

209 Oysa birkaç sayfa sonra karşılaştığımız öğrenciler, Rab İsa Mesih uğruna yaşamlarını vermeye hazır, dünyayı altüst eden kişilerdir.

210 Bu değişikliğin nedeni ne olabilir? İsa'nın izleyicilerinde gördüğümüz iman, güç, sevinç ve sevgi nereden kaynaklanıyor? Kuşkusuz Tanrı'dan gönderilen Kutsal Ruh'un üzerlerine inmesi bu değişikliği getirdi. Ama Kutsal Ruh'un gelmesi de, İsa Mesih'in ölümden diriliş ve göğe dönmesine bağlıydı. Sanki diriliş olayı, büyük manevi ve ruhsal güçleri salıvermiştir. İlk örnek hemen akla gelir.

211 Birincisi Simun Petrus'tur. İsa Mesih'in yargılanması sırasında Petrus adeta ortadan silinmişti. Üç kez Efendisini tanımazlıktan geldi. Sanki İsa'dan hiçbir şekilde etkilenmemiş gibi, sövüp sayarak O'nu yadsıdı.

212 Sonra, yaptığının farkına varınca hüüngür hüüngür ağladı. İsa'nın ölümünden sonra Petrus'un tümüyle hüsrana uğramış olarak, kapalı kapılar ardında diğer öğrencilerle birlikte yukarı odada beklediğini görüyoruz.

213 Ne var ki İncil'in sayfalarını çevirdiğimizde, bambaşka bir Petrus çıkıyor karşımıza. Bu kez Petrus, Kudüs kentinde, belki de yukarı odanın bulunduğu evin önünde, şaşılacak bir cesaretle tanrısal müjdeyi duyurmaktadır. Kalabalık halk kitlelerinin karşısında, öyle etkili bir şekilde konuşuyor ki, 3000 kişi İsa Mesih'e iman edip vaftiz oluyorlar. Daha sonraki sayfalarda Petrus'un, İsa'yı idam ettiren aynı Yüksek Kurul'un önünde inancında direndiğini görüyoruz. İsa'nın adı uğruna acı çekmeye layık görüldüğü için seviniyor. Bundan bir süre sonra da, idam edileceği günün arifesinde hücrelerinde mışıl mışıl uyuyor (Elçilerin İşleri 2:1-41, 5:17-42; 12:1-10).

Simun Petrus yepyeni bir insan oldu. Rüzgarın etkisiyle öteye beriye sürüklenen kum yığını ortadan kalktı. Onun yerinde, Petrus adının öz anlamı gibi sapasağlam bir kaya duruyor. Nedir bu değişikliği yaratan?

214 İkinci örneğimiz olarak, Kudüs'teki inanlılar topluluğunda önderlik görevini üstlenen Yakup'u ele alalım. Yakup, İsa'nın yaşamı boyunca kendisine inanmamakta direnen üvey kardeşlerinden biridir. Oysa Elçilerin İşleri kısmının ilk bölümüne gelince, dua için birlikte toplanan Mesih İnanlıları'nın listesine "İsa'nın kardeşleri" de eklenmiştir. Demek Yakup da yeni iman etmiştir. Onu değiştiren, iman etmesine yol açan şey nedir? Dirilmiş olan Kurtarıcıyı görenleri sıralayan Pavlus, İsa'nın "Yakup'a da görüldüğünü" belirtiyor.

215 Petrus'un korkusunu cesarete, Yakup'un kuşkusunu da imana dönüştüren, bu diriliş olayıdır. Yahudiler'in tapınma günü olan Cumartesi gününü Pazar günüyle değiştiren, Tanrı'nın halkı olarak da Yahudiler'in kalıntısı yerine Mesih İnanlıları topluluğunu geçiren, İsa Mesih'in ölümden dirilişi oldu. Mesih düşmanı Saul'u Tanrı'nın elçisi Pavlus yapan, onu önceleri ortadan kaldırmaya çalıştığı inancın savunucusu, yayıcısı durumuna getiren, İsa'nın dirilişidir. Pavlus şunları yazar: "Son olarak da bana görüldü."

- 216 Diriliş olayının kanıtları işte ortada. İsa'nın ölüsü ortadan kayboldu. Ölüyü sarmak için kullanılan keten bezler ise mezarda olduğu yerde kaldı. İsa birçoklarına göründü. Ve öğrencileri büsbütün değiştirildiler. Bu olay için, Mesih İnanlıları'nın savından başka doyurucu bir açıklama yoktur. "Rabbimiz gerçekten dirilmiştir.
- 217 İsa'nın Tanrılığıyla ilgili kanıtların değerlendirilmesine epey yer verdik. Sonuç olarak, O'nun gerçekten Tanrı'nın Sözü, Tanrı'nın Oğlu, evrenin Efendisi olduğuna emin olabiliriz. Ne var ki Kutsal Kitap bize, yalnız İsa'nın kim olduğunu değil, aynı zamanda dünyaya ne amaçla geldiğini de anlatmaktadır. İsa Mesih, yalnız gökten inen Tanrı olarak değil, günahlı insanların Kurtarıcısı olarak sunuluyor. Nitekim bu iki konu birbirinden ayrılamaz. İsa Mesih'in, insanlara günahın köleliğinden kurtuluşu sağlayabilmesi, O'nun Tanrı olmasına dayanmaktadır.
- 218 Ne var ki, İsa Mesih'in başardığı kurtuluş işine gereken değeri biçebilmemiz için O'nun kim olduğunun yanı sıra, bizim de kim olduğumuzu kavramamız gerekir. İsa, bizler için dünyaya geldi. Muhtaç insanların en derin ihtiyaçlarını karşılayabilecek durumda olan tek Kişi olarak girişimde bulundu. İsa Mesih'in böyle bir girişime yeterliliği Tanrı oluşuyla bağlantılı. O'nun yeterliliğini bundan önceki bölümlerde incelemiş bulunuyoruz; şimdi ise biz insanların ihtiyacını gün ışığına çıkarmalıyız.
- 219 Böylelikle konuyu İsa Mesih'ten insanlara çeviriyoruz. O'nda olan günahsızlık ve yücelikten dönüp bizde olan günahlı, utanç verici duruma yönelmeliyiz. Ancak bizim gerçek durumumuzu iyice anladıktan sonra, İsa'nın bizlere sunduğu kurtuluş armağanının büyüklüğünü kavrayabileceğiz. Önce hastalığımızın teşhisi konulacak ki, önerilen ilacı almaya istekli olalım.
- 220 Günah konusu, kişilerin hoşuna giden bir konu değildir. Mesih İnanlıları, bu konuyla gereğinden fazla uğraşmakla suçlanmaktadırlar. Oysa biz, gerçekçi olduğumuz

için bu konunun üzerinde duruyoruz. Günah, din adamlarının işsizliğini önlemek için uydurulmuş bir öcü değildir. Günah insan deneyinin bir gerçeğidir.

221 Yüzyılda meydana gelen olaylar birçok insanı, kötülük sorununun kökünün yalnız toplumda değil, insanın kendisinde de bulunduğuna inandırmıştır. İnsan tabiatının temelde iyi olduğuna, kötülüğün ise büyük ölçüde bilgisizlikten ve olumsuz yaşam koşullarından kaynaklandığına inanılmaktaydı. Halkın eğitilmesiyle ve toplumda bazı düzen değişikliklerinin sağlanmasıyla bütün insanların birlikte mutluluk ve iyi niyet içinde yaşayabilecekleri düşünülüyordu. Oysa bu kuruntu, tarihin uzlaşmaz gerçekleri karşısında büyük ölçüde erimiştir.

222 Dünyanın birçok yerinde eğitim olanakları geniş çapta yaygınlaştırılmış, insanların tüm maddesel gereksinimleri devlet tarafından karşılanmıştır. Ne var ki, görülen insanlık dışı zulümler, süregelen uluslararası çekişmeler, siyasal baskılar ve genel olarak şiddetin ve yolsuzlukların artması, düşünen kişilerin gözlerini açmıştır. Artık her insanın varlığında hüküm süren katı bencillik kendini gizleyemiyor.

"Uygar" toplumlarda alıştığımız düzen, insanlığın günahlılığını temel ilke olarak benimsemiştir. Meclislerden çıkan yasaların hemen hemen tamamı, insanların kendi anlaşmazlıklarını adaletle ve yansızlıkla çözümleyememesinden ileri gelmektedir. Kişinin namus sözü yetmiyor; kontrata ihtiyaç duyuyoruz. Kapı yeterli olmuyor; kilit, sürgü takmamız gerekiyor.

223 Ücretin ödeneceğine güvenilemiyor; bilet satılır, denetlenir, toplanır. Yasalar da yeterli değil; yasaların uygulanmasını sağlamak için polislere gereksinmemiz oluyor. Bütün bunlar insanın günahlılığından ileri geliyor. Birbirimize güvenemiyoruz. Birbirimizden korunmamız gerekiyor. İnsan doğasının kökte bozukluğu apaçık ortadadır.

Tanrı'nın yazılı sözü olan Kutsal Kitap, günahın evrenselliği konusunda hiçbir kuşkuya yer bırakmıyor. Kudüs'teki tapınağı kutsama töreninde dua eden Kral

Süleyman, "günah işlemeyen tek kişi yoktur" der (1.Krallar 8:46).

"Vaiz" kitabında da şöyle yazar: "...

yeryüzünde hep iyilik yapan,
hiç günah işlemeyen doğru insan yoktur" (Vaiz 7:20).

224 Mezmurlar'dan birçoğu,
tüm insanların günahlı olmasından yakınmaktadır. Tanrı'nın varlığını yok sayan
"akılsız"ı konu eden 14'üncü Mezmur, insanlığın kötülüğünü ve düşkünlüğünü
şu karamsar sözlerle dile getirir:

225 "İnsanlar bozuldu, iğrençlik aldı yürüdü,

İyilik eden yok.

Rab göklerden bakar oldu insanlara,

Akıllı, Tanrı'yı arayan biri var mı diye.

Hepsi saptı, tümü yozlaştı,

İyilik eden yok, bir kişi bile!"

226 Mezmur yazarlarının vicdanı kendilerine, hiçbir insanın Tanrı'nın yargısından
kaçamayacağını bildirir. "Ya RAB, sen suçların hesabını tutsan, kim ayakta
kalabilir, ya Rab?" (Mezmur 130:3). Böylelikle Davut şöyle yalvarır: "Kulunla
yargıya girme, çünkü hiçbir canlı senin karşında aklanmaz" (Mezmur 143:2).

227 Peygamberler de, tüm insanların günahlılığı konusunda Mezmur yazarları kadar
kesin bir şekilde konuşmaktadırlar.

228 Peygamber Yeşaya'nın yazdığı kitapta yer
alan şu sözlerden daha kesin bir anlatım olamaz: "Hepimiz koyun gibi yoldan
sapmıştık; her birimiz kendi yoluna döndü." "Hepimiz murdar olanlara
benzedik; bütün doğru işlerimiz kirlî âdet bezi gibi" (Yaşaya 53:6; 64:6).

229 Üstelik bu öğretiş, sadece eski peygamberlerin öğretişidir. Romalılara
yazdığı mektubun ilk üç bölümünde Pavlus, ayırım yapmaksızın tüm insanların Tanrı'nın
gözünde suçlu olduğunu kanıtlamaktadır. Çoktanrılı dünyanın yozlaşmış ahlak

düzenini betimleyen Pavlus, dindar Yahudi'nin de bundan daha iyi durumda olmadığını belirtir. Tanrı'nın kutsal yasasına sahip olan ve bunu başkalarına öğreten kişi bile, yasayı çiğnemekten ötürü suçludur.

- 230 Söylediklerini pekiştirmek için Mezmurlar'dan ve Yeşaya'nın yazılarından aktarma yapan Pavlus sözlerini şöyle tamamlar: "...Hiç ayırım yoktur. Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Romalılar 3:22, 23). Yuhanna ise daha da kesin yargı yürütür: "Günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız... Günah işlemedik dersek, O'nu yalancı durumuna düşürmüş oluruz" (1. Yuhanna 1:8, 10).
- 231 Ama günah nedir? Günahın tüm insanlarda bulunduğu açıktır; ama özü nedir? Kutsal Kitap'ta günah kavramını açıklamak için birçok sözcük kullanılmaktadır. Bunları, görüş açısına göre iki gruba ayırabiliriz. Bu açıdan bakıldığında günah eksikliklerdir, kusurdur. Kullanılan sözcüklerden biri günahı sürçme, kayma, düşme olarak gösteriyor. Başka bir benzetmeyle günah, hedefe isabet edememektir.
- 232 Yine üçüncü bir sözcük günahı, kişinin içinde yatan bir kötülük, iyi olma ölçüsüne çıkamayan bir karakter bozukluğu olarak tanımlıyor.
- 233 Günah, başka bir açıdan 'tecavüz' anlamındadır. Bir başka açıdan da yasadışı eylem, adaleti çiğneme şeklinde çevrilebilir.
- 234 Bu sözcüklerin hepsi de, belirli bir ahlak ölçüsünü belirtmektedir. Bu ölçüyü bilmediğimizden ötürü yasayı çiğniyoruz. Yakup, günahın "eksiklik" yönünü şöyle açıklar: "Yapılması gereken iyi şeyi bilip de yapmayan, günah işlemiş olur" (Yakup 4:17). Yuhanna ise "tecavüz" yönünü belirtir. "Günah işleyen, yasaya karşı gelmiş olur. Çünkü günah demek, yasaya karşı gelmek demektir" (1. Yuhanna 3:4).
- 235 Kutsal Kitap, insanlar arasında farklı ahlak ölçülerinin bulunduğu gerçeğini kabul ediyor. Yahudiler'de Musa'nın yasası var; Yahudi olmayanlarda ise vicdan yasası var. Ne var ki tüm insanlar, kendi benimsedikleri ölçüye göre eksik kalmışlar, kendi yasalarını bozmuşlardır.
- 236 Bizim doğruluk ölçütümüz nedir? Bizim için bu Musa'nın ya da İsa'nın yasası olabilir. Toplumun gözünde geçerli, olumlu sayılanlar olabilir. Kendi yasamıza göre suçluyuz.

- 237 Kutsal Kitap'ın bu öğretisi, iyi bir yaşam sürdürmeye çalışan bazı kişileri gerçekten şaşırtıyor. İnanışları bazı ülküler var ve bazı kişiler bunlara az çok eriştiklerini sanıyorlar. Kendi iç durumlarını pek inceledikleri yok. Kendi kendilerini eleştirme ihtiyacı duymuyorlar. Ara sıra düşüklerinin, bazı karakter eksikliklerinin bulunduğu farkındadırlar.
- 238 Bununla birlikte bu "ufak tefek" eksiklikler kendilerini pek rahatsız etmiyor. Hiç değilse, diğer insanlara oranla daha kötü değil. Böyle düşünceler bize gayet mantıklı görünebilir. Oysa iki gerçeği göz önünde tutmamız gerekir.
- 239 İlk olarak, başarı-başarısız anlayışımız, standardımızın yüksekliğine bağlıdır. Çıtayı belden yukarı kaldırmadıkça kendimizi yüksek atlamada pekala başarılı sanabiliriz. İkincisi; Tanrı, eylemin arkasında yatan düşünce, yapılan işin temelindeki güdüyle ilgilenmektedir. Dağdaki ünlü vaazında İsa bunu açıkça öğretmiştir (Matta 5:7). Bu iki ilkeyi göz önünde tutarak Tanrının Musa aracılığıyla verdiği On Buyruğ'u ölçü olarak alalım ve tüm insanların bu ölçüye göre ne denli eksik kaldığını görelim.
- 240 Tanrı, yalnız ve yalnız Kendisinin tapılmaya layık olduğunu söylüyor. Bu yasayı çiğnemek için güneşe, aya, yıldızlara tapılmaya gerek yok. Düşüncelerimizde, duygularımızda, sevgilerimizde önceliği Tanrı'dan başka herhangi bir kişiye ya da bir şeye verdiğimiz an, bu yasaya karşı gelmiş oluruz. Bizim "tanrımız" bencil bir tutku, bir eğlence, bizi bağlayan bir alışkanlık, ya da putlaştırarak derecede sevdiğimiz bir kişi olabilir.
- 241 Bankada biriktirilen paralar ya da evde sergilenen güzel eşyalar şeklinde altından, gümüşten, tahtadan putlara tapınabiliriz. Bunlardan hiçbirisi, kendi özünde günah olmayabilir. Ancak yaşamımızda, salt Tanrı'ya ait olan tahta, başka bir şeyi ya da kişiyi yerleştirdiğimizde bu günah oluyor. Asıl anlamıyla günah, "benliğin, Tanrı'nın yerine yükseltilmesidir."
- 242 On Buyruk'tan birincisini tutmak demek, İsa Mesih'in belirttiği gibi Rabbimiz olan Tanrı'yı bütün yüreğimizle, bütün canımızla, bütün aklımızla sevmek demektir. Yaşamımızı O'nun isteğine göre yönetmek, O'nun yüceliğini amaçlamak demektir. İşyerinde, evde, arkadaşlıklarda ve eğlencelerde, paramızın, vaktimizin, yeteneklerimizin kullanılmasında, her düşüncede, her sözde, her davranışta Tanrı'yı öne çıkarmak demektir. İsa Mesih dışında hiçbir insan bu buyruğu tutamamıştır.

- 243 Birinci buyruk tapınmamızın hedefiyle ilgiliyse, ikincisi de tapınmamızın tarzıyla ilgilidir. Birincisinde Tanrı, yalnız ve yalnız Kendisine tapınmamızı buyuruyor. İkincisinde ise tapınmamızın içtenlikle, ruhta yapılması gerektiğini bildiriyor. Öyle ki "Tanrı ruhtur, O'na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar" .
- 244 Hiçbir zaman kendi ellerimizle taştan, topraktan iğrenç bir put yapmamış olabiliriz. Ama fikrimizde Tanrı için ne gibi korkunç hayaller besliyoruz? Kutsal Kitap'ın tanıttığı Tanrı'ya mı inanıyoruz? Yoksa O'nu kutsallık ve adalet açısından kendi düzeyimize mi indirdik, kendi yaptığımız bir kutuya mı sığdırdık? Ayrıca bu buyruk, tapınmada bütün dış biçimlerin kullanılmasını yasaklamıyorsa da, içte gerçek tapınma ruhu olmadıkça dış gösterişin hiçbir yararı olmadığını belirtiyor.
- 245 Bir sürü dualar okumuş olabiliriz; ama gerçek anlamda Tanrı ile ilişki kurduk mu? Kutsal Kitap'ı okumuş olabiliriz; ama Tanrı'nın kutsal sözleriyle bize konuşmasına, yapmak istediği büyük değişimi bizim yüreğimizde gerçekleştirmesine izin verdik mi? Yüreğimiz Tanrı'dan uzaksa, O'na dudaklarımızla yaklaşmanın hiç mi hiç yararı yoktur. Bunu yapmak, ikiyüzlülükten başka bir şey değildir (Yeşaya 29:13; Markos 7:6).
- 246 Tanrı'nın adı, O'nun özünü temsil ediyor. Kutsal Kitap'ın birçok yerinde, Tanrı'nın adına saygı göstermemiz, adını yüceltmemiz buyruluyor. İsa, öğrencilerine öğrettiği örnek duada, "Tanrı'nın adı kutsal olsun" diye dua etmelerini söyledi. O'nun kutsal adı, bizim dikkatsiz konuşmalarımıza bulaştırılabilir. Günde kim bilir kaç kez ağzımızdan "Tanrı" sözü çıkıyor, ama aslında ne O'nu düşünüyor ne de O'nunla ilgileniyoruz. O'nun yüce adını boş laf olarak kullanıyoruz.

247 Ne var ki, Tanrı'nın adını boş yere ağza almak sadece bir konuşma sorunu değil, aynı zamanda düşünce ve davranış sorunudur. Davranışlarımız inancımıza uymuyorsa, yaptıklarımız söylediklerimizi yalanlıyorsa, o durumda Tanrı'nın adını boş yere kullanmış oluruz. Tanrı'ya Rab deyip de O'nun sözünü dinlememek, O'nun adını boş yere ağza almaktır. Tanrıyı Baba diye çağırıp da kaygılara ve kuşkulara kapılmak, O'nun adını yadsımaktır. Tanrı'nın adını boş yere kullanmak demek, ağızla bir şeyi söyleyip de başka türlü hareket etmek demektir. Buna ikiyüzlülük denir.

248 Haftanın yedi gününden birini dinlenme ve tapınma günü olarak ayırmak insanın ya da toplumun yaratusu değildir. İncil'de, İsa'nın ölümden dirildiği gün olan pazar günü, O'nun izleyicileri için bir toplanma ve tapınma günü oldu (Yuhanna 20:1-25; Elçilerin İşleri 20:7). Buna göre pazar günü, özel bir şekilde Tanrı'nın isteğine ayrılmış, "kutsal" bir gündür. Bizim günümüz değil, Tanrı'nın günüdür. Bu yüzden, bencil eğlencelerimiz için değil, O'na yönelik tapınma ve hizmet için kullanmalıyız.

249 Beşinci buyruk, Kutsal Yasa'nın Tanrı'ya karşı görevimizi belirleyen ilk yarısına aittir. Şöyle ki anne-babamız, çocuk olduğumuz sürece, bizim için bir bakıma Tanrı'nın yerini aldılar. Ne var ki birçoklarının ve özellikle gençlerin en kötü huylan, bencillik ve düşüncesizlikleri kendi evlerinde ortaya çıkmaktadır. Anne-babamızın bizim için yaptıklarının değerini kolayca unuttur, onlara gereken saygı ve sevgiyi göstermeyi ihmal ederiz. Onlarla ne kadar ve nasıl ilgileniyoruz? Onlardan esirgelediğimiz herhangi bir maddi ya da manevi destek var mı?

250 Bu buyruk, yalnız fiziksel anlamda adam öldürmeyi yasaklamıyor. Bir bakışla, bir sözle öldürmek mümkün olsa, birçokları çoktan katil olurdu. Nitekim İsa Mesih, haksız yere öfkelenmenin, kin beslemenin, aşağılayıcı sözler söylemenin adam öldürmekle eş anlamlı olduğunu söyledi. Bu ilkeyi doğru şekilde yorumlayan Yuhanna da, "kardeşinden nefret eden her adamın katil olduğunu" bildiriyor. Kendimizi tutamayıp öfkelenmemiz, kırgınlık ve kin beslememiz, öç alma tutkusuyla yanmamız -işte bunlar katilliktir, insan öldürmekle eşittir. Kişiyi yıpratıcı dedikodularla öldürebiliriz. Acı çektirmek ya da ihmal etmek yoluyla öldürebiliriz.

Kıskançlıkla ve huysuzlukla kardeşimizin canına kıyabiliriz. Sanırım her birimiz bu anlamda katil olmuşuzdur.

- 251 Bu buyruğun da sadece evlilikteki sadakatsizlikten çok daha geniş bir anlamı vardır. Evlilik kapsamının dışındaki bütün cinsel ilişkileri içine aldığı gibi, her türlü sapık ve taşkın cinsel uygulamayı da içerir. İnsanlar her ne kadar doğuştan bozuk eğilimlerden sorumlu değillerse de, bu kötü eğilimlere boyun eğip eğmemek kişinin sorumluluğudur.
- 252 Yedinci buyruk, evlilik içindeki bencil baskıları ve hepsi değilse de, boşanmaların çoğunu kapsamaktadır. Açık saçık yayınlar okuyan, temiz olmayan düşünce ve arzulara yer veren kişi bu yasayı çiğnemiş olur. İsa'nın kendisi bu gerçeği en kesin şekilde belirtti: "Bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadınla zina etmiş olur" (Matta 5:28).
- 253 Yürekte öldürücü düşüncelere yer vermekle fiilen öldürmenin eş anlamlı olması gibi, kirlili düşünceler beslemekle bedensel olarak zina etmek de aynı şeydir. Yedinci buyruk, Tanrı'nın kutsal ve güzel bir armağanı olan cinselliğin kötüye kullanıldığı, yozlaştırıldığı her durumu içerir.
- 254 Hırsızlık yapmak, bir başkasına ait olan herhangi bir şeyi haksız yere ele geçirmek demektir. Bu yasa, kişinin parasını ya da malını çalmaktan başka birçok şekilde de çiğneniyor. Vergi ve gümrük kaçakçılığı hırsızlıktır. İşyerinde beklenenden daha az çalışmak da hırsızlıktır. Dünyanın fırsatçılık dediğine, Tanrı bazen hırsızlık diyor. İşçilerini fazla çalıştıran ve eksik maaş veren patron bu buyruğa karşı gelmiş olur. Tüm işlerinde sürekli olarak titizlikle davranan, en ufak ayrıntısına değin dürüstlikle hareket eden kim var aramızda.

255 Bu buyrukların düşünülmesi ve uygulanması gerekir. Adam öldürmek suçundan gerçekten temiz olabilmek için insanların yaşamlarını korumak amacıyla elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Açgözlü ya da cimri kişi hırsızlık yapmamakla övünmez. Pavlus, hırsızın hırsızlıktan vazgeçmekle yetinmemesini söylüyor; eskiden hırsızlık yapanın dürüst bir şekilde çalışmayı öğrenmesi gerekir. Hatta kendi elleriyle ekmeğini kazanmakla kalmayıp gereksinimi olan başkalarına verebilecek duruma gelmesi isteniliyor.

On Buyruğ'un son beşi, gerçek sevgide var olması gereken "başkalarının haklarına saygı" ilkesini tanımlamaktadır. Bu buyruklara karşı gelen kişi, karşısındaki insanın en değerli zenginlik kaynaklarını soymuş oluyor; yaşamını (öldürmeyeceksin), aile mutluluğunu (zina işlemeyeceksin), malını mülkünü (hırsızlık yapmayacaksın) ve şimdi de saygınlığını, onurunu (yalan yere tanıklık etmeyeceksin) çalmış oluyor.

256 Dokuzuncu buyruk, yalnız mahkemede yapılan yeminli yalanı kapsamıyor. Her türlü iftirayı, yalanı, kasıtlı abartmayı yıpratıcı dedikoduyu ve gerçeğin çarpıtılmasını da içine alıyor. Kötüleyici söylentileri yaymakla olduğu kadar, dinlemekle de yalan tanıklık yaparız. Başkasının zararına sert şakalar yapmakla, yanlış izlenimler yaratmakla, kasıtsız olsa bile yanlış haberleri düzeltmemekle, sözlerimizle olduğu gibi sessizliğimizle de bu buyruğa karşı gelebiliriz.

257 Onuncu buyruk, bir bakıma hepsinden daha açıklayıcıdır. Bu buyruk yalnız dış yaşantımızı ilgilendirir gibi gözüken Yasa'yı, iç benliğin yargıcı durumuna getiriyor. Devletin yasası hırsızlığı yasaklayabilir, ama göz dikmeye bir şey diyemez. Açgözlülük, kişinin iç yaşamıyla ilgili bir durumdur. Bu insanın yüreğinde, düşüncesinde yatmaktadır. Şehvetle zinanın, kin beslemeyle insan öldürmenin eş anlamlı olması gibi, göz dikmekle hırsızlık yapmak da aynı şeydir.

258 Göz dikmememiz gereken bazı şeyleri sıralayan buyruk çok çağdaş bir anlayış sergiliyor. Birçoklarının ev bulmakta güçlük çektiği bir dünyada başkasının evine göz dikmek kolaydır. Komşusunun karısına göz dikenlerin sayısı daha az olsaydı, boşanma mahkemelerinin böylesine çok işi olmazdı. Pavlus, "açgözlülük

putperestliktir" diye yazar. Buna göre, "eldekiyle yetinerek Tanrı yolunda yürümek büyük kazançtır" .

259 Tanrı'nın bu buyruklarını sıralamakla korkunç bir "günah listesi"ni çıkarmış bulunuyoruz. Yaşamımızda yüreğimizin derinlerinde, düşünce dünyamızın gizli yerlerinde çok şeyler kaynamaktadır.

260 Başkaları bunları göremiyor, hatta biz bazen kendimizden de saklamayı başarıyoruz. Ama Tanrı görüyor. O'nun her şeyi gören gözü, yüreğimizin derinliklerini araştırıyor. Tanrı bizim gerçek durumumuzu görüyor. O'nun Yasası da günahlarımızı gün ışığına çıkarıyor. Nitekim Yasa'nın görevi, günahı açığa vurmaktır. "Yasa sayesinde günahın bilincine varılır" .

261 "Hiç kuşkusuz, benim yaşamımı dışarıdan inceleyenler olağanüstü bir günah göremezlerdi.

Oysa ben kendime baktığım zaman, Tanrı'ya karşı en korkunç suçları işlemiş bir kişi gördüm.

Arkadaşlarım gibi yalan söyleyen, dolap çeviren, küfreden biri değilim. Ama birdenbire Kutsal

Yasa'yı, Tanrı'nın On Buyruğunun kazıldığı taş levhaları taşıyan Musa ile karşılaştım.

262 Bunları okuduğum zaman, sanki hep birlikte kutsal Tanrı'nın önünde beni suçlamaktaydılar."Bizim durumumuza gelince; Tanrı'nın Kutsal Yasası bizim de suçluluğumuzu gün ışığına çıkarmaktadır.

263 Günahın ne olduğunu inceledik; tüm insanlara bulaştığını gördük. Pek hoşumuza gitmeyen bu konuyu bırakıp hemen İsa Mesih'teki kurtuluş müjdesine geçmek isterdik. Oysa daha buna hazır değiliz. Tanrı'nın bize sunduğu kurtuluş armağanının değerini kavrayabilmemiz için, önce günahın yarattığı kötü sonuçları görmeliyiz.

264 Acaba günah gerçekten o kadar büyük bir sorun mudur? Bu soruya yanıt verebilmek için günahın bizler, soydaşlarımız ve Tanrı'nın üzerindeki etkilerini inceleyelim.

265 Şimdilik önemini kavrayamasak bile, günahın en korkunç sonucu Tanrı ile olan ilişkilerimizin kopmasıdır. İnsan, Tanrı'yı tanımak, O'nunla kişisel düzeyde ilişkide bulunmak üzere yaratılmıştır. İnsan olarak soyluluk iddia edebileceğimiz tek nokta, "Tanrı'nın benzeyişinde" yaratılmış olmamızdır. Bu yüzden O'nu kişisel olarak tanıyabilir, ruhsal bir paylaşımda bulunabiliriz. Ne var ki, Kendisini tanımak üzere yaratıldığımız bu Tanrı, kutsal bir Varlıktır. Doğrulukta eksikliği, kusuru yoktur. Kutsal Kitap, bu gerçeğin üzerinde önemle durmaktadır.

266 "Yüce ve görkemli Olan, sonsuzlukta yaşayan, adı Kutsal Olan diyor ki, 'Yüksek ve kutsal yerde yaşadığım halde, alçakgönüllülerle, ezilenlerle birlikteyim'"

"Kralların Kralı, Rablerin Rabbi,... yaklaşılmaz ışıktayken yaşıyor"

"Tanrı ışıktır, O'nda hiç karanlık yoktur. O'nunla paydaşlığımız var deyip de karanlıkta yürürsek, yalan söylemiş,

gerçeğe uymamış oluruz"

"Tanrımız yakıp tüketen bir ateştir"

"Her şeyi yiyip bitiren ateşin yanında hangimiz oturabilir? Sonsuza dek sönmeyecek alevin yanında hangimiz

yaşayabilir?"

"Kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin. Haksızlığı hoş göremezsin" .

- 267 Kutsal Kitap'ta, Tanrı'nın yüceliğini kendi gözleriyle gören birkaç kişinin öyküsü anlatılmaktadır. Bunların hepsi de, kendi günahlılıklarının bilinci altında ezildiler. Tanrı'yı yanan, ama tükenmeyen çalıda gören Musa, "Yüzünü kapadı, çünkü Tanrı'ya bakmaya korkuyordu" (Mısır'dan Çıkış 3:1-6). Eyüp, "kasırganın içinde" Tanrı'nın sesini işitti, her şeyden üstün olan görkemini gördü.
- 268 Bunun üzerine şöyle bir itirafta bulundu: "Kulaktan duymaydı bildiklerim senin hakkında, şimdiyse gözlerimle gördüm seni. Bu yüzden kendimi hor görüyorum, toz ve kül içinde tövbe ediyorum" (Eyüp 42:5, 6). Peygamberlik görevine yeni başlayan Yeşaya, Tanrı'yı "yüce ve yüksek bir taht üzerinde oturmakta" gördü.
- 269 Tahtın çevresinde, Tanrı'nın kutsallığını ve yüceliğini öven, O'na tapınan melekler bulunuyordu. Bu görkemli görünüm karşısında Yeşaya, kendi acıklı durumunu olanca açıklığıyla gördü. "Vay başıma! Mahvoldum, çünkü dudakları kirli bir adamım, dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum. Buna karşın Kral'ı, Her Şeye Egemen RAB'bi gözlerimle gördüm" dedi .
Mesih İnanlıları'na ateş püskürerek Şam'a doğru yol almakta olan Pavlus, birdenbire gökte, güneşten daha parlak bir ışığın parıltısını görünce yere yıkıldı ve gözleri görmez oldu. Bundan sonra, ölümden dirilmiş, Mesih'i gördüğünü bildiren Pavlus, "O bana da göründü" diye belirtiyor.
- 270 Tanrı'nın tanımlanamaz görkemini örten perdeyi bir an için çekebilsek, biz de bu görüme dayanamayız. Şimdiki durumumuzda, Yüce Tanrı'nın göz kamaştırıcı yüceliğini ancak bulanık bir şekilde algılamaktayız. Bununla birlikte, günahlarının pisliği içinde olan insanın hiçbir zaman bu kutsal Tanrıya yaklaşamayacağını biliyoruz. Kutsal olan Tanrı ile aramızda uçurum bulunmaktadır. "Doğrulukla fesadın ne ortaklığı, ışıkla karanlığın ne beraberliği olabilir".

- 271 Günahın insanları Tanrı'dan ayırdığı gerçeği, Eski Antlaşmada. Buluşma Çadırı'nın ve tapınağın yapımında somut bir biçimde simgelenmekteydi. Bu yapıların her ikisi de iki bölümden oluşuyordu.
- 272 Önde yer alan ve öbüründen büyük olan bölmeye "Kutsal Yer" denilmekteydi. Onun arkasında, daha küçük olan "En Kutsal Yer" bulunuyordu. Bu iç odayı, Tanrı huzurunun gözle görülür belirtisi olan bir yücelik dolduruyordu. İki odanın arasında ise En Kutsal Yer'e girişi engelleyen kalın bir perde asılı duruyordu. Yahudiler'in en büyük din önderi olan Başkâhin dışında herhangi bir kişinin Tanrı'nın katına girmesi kesinlikle yasaktı.
- 273 Başkâhin bile, yalnız yılda bir kez Günahları Bağışlatma Günü'nde, o zaman da beraberinde günahlar için kesilen kurbanın kanını götürmek koşuluyla En Kutsal Yer'e girebilmekteydi.
- 274 Eski zamanlarda böylece gözle görülür biçimde canlandırılan gerçek, Kutsal Kitap'ın her yerinde açıkça öğretilmektedir. Günahın kaçınılmaz sonucu, insanın Tanrı'dan ayrılmasıdır. Bu ayrılık ise ölüm demektir. Ruhsal anlamda ölüm; kişinin, gerçek yaşamının tek kaynağı olan Tanrı ile ilişkilerinin tümüyle koparılması demektir. "Günahın ücreti ölümdür" .
- 275 Bundan başka, bu dünyada O'nun aracılığıyla sonsuz yaşamı elde edebileceğimiz İsa Mesih'i bile bile reddedersek, öbür dünyada sonsuz ölümlle cezalandırılacağız. Cehennem korkunç bir gerçektir; kimse seni aldatmasın. İsa cehennemin varlığından söz etti ve cehennemi "karanlık" şeklinde tanımladı; çünkü Işık olan Tanrı'dan sonsuz ayrılıktır. İncil'de cehennem için "ikinci ölüm" ve "ateş gölü" gibi deyimler de kullanılmaktadır. Bu sözler,

Tanrı katında sürgün edilen kişinin sonsuz yaşamı kaçırmamasını ve ruhunun duyacağı korkunç susuzluğu dile getirmektedir .

- 276 Tanrı ile insan arasındaki ilişkinin günahın sonucu olarak bozulduğu gerçeği, Kutsal Kitap'ta öğretildiği gibi, insanlık deneyinde de doğrulanmaktadır. Çocukken dualarımla Tanrı'ya yaklaşmaya çalıştığım zaman uğradığım şaşkınlığı anımsıyorum. Tanrı'nın neden sanki bulutların arkasında saklandığını, O'na neden bir türlü yaklaşamadığımı anlayamıyordum. Tanrı benim için çok uzakta duran, erişilmez bir sırdı. Şimdi bunun nedenini anlıyorum.
- 277 "Bakın, RAB'bin eli kurtaramayacak kadar kısa, kulağı duyamayacak kadar sağır değildir.Ama suçlarınız sizi Tanrınız'dan ayırdı. Günahlarınızdan ötürü O'nun yüzünü göremez, sesinizi işittiremez oldunuz."
- 278 Aynı durumla karşılaşan daha nice kişi tanıyorum. Kişi, bazı özel anlarda, tehlikeli veya sevinçli bir durumda, ya da hayranlık verici bir görünümün karşısında, Tanrı'nın yakın olduğunu hisseder. Oysa çoğu zaman, açıklayamadığı bir nedenle de Tanrı'nın çok uzakta olduğunu, kendisinin de yalnız bırakıldığını hisseder. Bu yalnız bir duygu değil, aynı zamanda bir gerçektir. Suçlarımız bağışlanmadıkça bizler Tanrı katından sürgünüz ve gerçek yuvamızdan çok uzaktayız. Tanrı ile bağlantımız kopuktur. Kutsal Kitap'a göre, Tanrı'ya karşı işlediğimiz suçlar sonucunda kaybolmuş ve ölüyüz.
- 279 Bugün insanlarda görülen duyumsuzluk, boşluk, rahat edememe belirtileri bundan ileri geliyor, insanın iç benliğinde, yalnız Tanrı'nın doyurabileceği bir açlık, yalnız Tanrı'nın doldurabileceği bir boşluk vardır. İnsanın gazetelerde heyecan verici haberleri arayıp durması, sinemalarda abartmalı aşk ve şiddet konularının peşinde koşması, uyuşturucular kullanması, seks tutkusuyla yanması... işte, bütün bunlar, doyum arayan insanın içinde duyduğu duyumsuzluğun birer belirtisidir. Tanrı ile bağlantısı kopan insan, O'na karşı derin bir susuzluk duymaktadır. "Sen bizi Kendin için yarattın, Sende rahat bulmadıkça yüreğimiz rahat edemez." İnsanın

durumu, sözle anlatılmayacak derecede acıklıdır. İnsan, Tanrı'nın kendisi için amaçladığı mutlu yaşama kavuşmamaktadır.

- 280 Günah yalnızca ayrılık yaratmakla kalmıyor, köleliği de beraberinde getiriyor.
Kişiyi Tanrı'dan uzaklaştırdığı gibi, onu tutsak da alıyor.
Şimdi günahın kişinin iç benliğinde yarattığı bozukluk üzerinde durmamız gerekiyor.
Günah, talihsiz bir davranış ya da alışkanlıktan çok daha ciddi bir durumdur:
Kişinin iç benliğinde, kökü derinlere uzanan bir çürümedir. Nitekim işlediğimiz günahlar, içte görülmeyen bu hastalığın dışa vurması, gözle görülür bir şekilde su yüzüne çıkmasıdır.
- 281 İsa Mesih, günahın özünü açıklamak için ağaçla meyve benzetmesini kullandı. Ağacın verdiği meyvenin, iyi ya da kötü olması, ağacın türüne ve durumuna bağlıdır. İyi ağaçtan iyi meyve çıkar; kötü, hastalığa tutulmuş ağaçtan bozuk meyve çıkar. Aynı şekilde, "ağız yürekten taşanı söyler".
- 282 Bu konuda İsa Mesih'in öğrettikleri, çağdaş birçok toplumbilimcinin ve devrimcinin ideolojilerine ters geliyor. Şüphesiz hepimiz, içinde bulunduğumuz ortamdan, gördüğümüz eğitimden, çevremizde hüküm süren siyasal ve ekonomik düzenden iyi ya da kötü etkileniyoruz. Hiç kuşkusuz biz Mesih İnanlıları da tüm insanlara adalet, özgürlük ve rahat bir yaşam sürdürme hakkını sağlamak için uğraş vermeliyiz. Oysa İsa, toplumda görülen bozuklukları bu dış etkenlere bağlamadı. Toplumdaki kötülüklerin, insanın öz doğasından, iç benliğinden ileri geldiğini belirtti.
- 283 "Kötü düşünceler, fuhuş, hırsızlık, cinayet, zina, açgözlülük, kötülük, hile, sefahat, kıskançlık, iftira, kibir ve akılsızlık içten, insanın yüreğinden kaynaklanır. Bu kötülüklerin hepsi içten kaynaklanır ve insanı kirletir". Bu gerçek, Eski Antlaşma'da açıkça belirtilmişti. "Yürek her şeyden daha aldatıcıdır, iyileşmez; onu kim anlayabilir?" .

- 284 Kutsal Kitap'ın her yerinde, insan doğasının bulaşıcı bir hastalığa tutulduğu öğretilmektedir. İçimizde, doğuştan gelen bir bencillik tutkusu, kötülüğe bir eğilim vardır. İnsan doğasının kökeninde yatan bu bozukluk, birçok çirkin yoldan kendini dışa vurur. Bunlara "bedenin işleri" diyen Pavlus şöyle bir liste çıkarıyor:
- 285 "Benliğin işleri bellidir. Bunlar fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgın eğlenceler ve benzeri şeylerdir".
- 286 Günah, insan doğasının bir iç bozukluğu niteliğinde olduğu için, biz kölelik içindeyiz. Belirli bazı tutkular ya da alışkanlıklar bizi dışarıdan bağlıyor; ama bunların kaynaklandığı kötülük iltihabı da içimizde dolaşıyor. İncil'in birçok yerinde insanlar için "köle" sözcüğü kullanılmaktadır. Bu deyim belki alınıyoruz, ama bu gerçektir. İsa ile konuşan bazı din adamları, O'nun şu sözlerine gücendiler:
- 287 "Eğer benim sözüme bağlı kalırsanız, gerçekten öğrencilerim olursunuz. Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak.' 'Biz İbrahim'in soyundanız' diye karşılık verdiler, 'Hiçbir zaman hiç kimseye kölelik etmedik. Nasıl oluyor da sen, Özgür olacaksınız diyorsun?' İsa, 'Size doğrusunu söyleyeyim, günah işleyen herkes günahın kölesidir' dedi".
- 288 "Eskiden günahın köleleriydiniz".
"Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk" .

"Bir zamanlar biz de anlayışsız, söz dinlemez, kolay aldanan, türlü arzulara ve zevklere köle olan, kötülük ve kıskançlık içinde yaşayan, nefret edilen ve birbirimizden nefret eden kişilerdik".

289 Kendimizi denetlemekte ne kadar başarısız olduğumuzu göstermek için Yakup, dilimizi örnek veriyor. Canlı benzetmelerle dolu bir bölümde Yakup, "Sözleriyle hiç hata işlemeyen kişinin, bütün bedenini dizginleyebilen mükemmel bir insan" olduğunu yazıyor. "Dil, bedenin küçük bir üyesidir, ama büyük işlerle övünür" diyor. Onun etkisi yangın gibi yayılır. İnsan her çeşit hayvanı evcilleştirebiliyorsa da, "dili hiçbir insan denetim altına alamıyor" .

290 Bir gerçeği gayet iyi biliyoruz. İdeallerimiz yüksek, uygulama gücümüz ise çok zayıftır. İyi bir yaşam sürdürmek istiyoruz, ama bencilliğimizin zincirleriyle bağlanmış tutuklularız. Özgürlüğümüzle ne kadar övünürsek övünelim, gerçekte günahın birer kölesiyiz. Zayıflığımızı, suçluluğumuzu görerek Tanrı'nın önüne göz yaşlarıyla gelmeliyiz.

291 Tanrı'nın bize yasalar vermesi, kurallar sıralaması yetmiyor; bunlara nasıl olsa uyamıyoruz. Tanrı bin kez "yapmayacaksın" desin, yine yapıyoruz. Dünyanın sonuna kadar da yapmadan edemeyeceğiz. Güzel bir öğüt, iyi bir eğitim sorunumuza çözüm getirmeyecektir; bir Kurtancıya ihtiyacımız var. Yürekte köklü bir değişim olmadıkça, düşüncelerin eğitilmesi eksik kalır. İnsan, nükleer gücün sırrını bulmuştur; şimdi ise ruhsal güce gereksinimi vardır. Öyle bir güç olmalı ki, onu kendi düşkün benliğinden özgür kılsın, ona kendini denetim altında tutma gücünü versin, ona bilimsel ilerlemelerinin düzeyinde yenilenmiş bir iç karakter sağlasın.

292 Günahın korkunç sonuçlarını sıralayan araştırmamız daha tamamlanmadı. Şimdi günahın, insanlar arasındaki ilişkiler üzerindeki etkilerini incelememiz gerekiyor.

Günahın, insan doğasının derinliklerinden kaynaklanan bir hastalık olduğunu gördük. Kişiliğimizin kökeninde günah vardır ve benliğimiz üzerinde hüküm sürmektedir. İşlediğimiz her günah, benliğimizin kendini ya Tanrı'ya ya da başka bir insana karşı öne sürmesidir. Musa'nın aracılığıyla verilen On Buyruk, her ne kadar birtakım yasaklar halinde sıralanmışsa da, Tanrı'ya ve başkalarına karşı görevlerimizi

belirlenmektedir. Tevrat'tan iki sözü birleştiren İsa ise, Kutsal Yasa'nın olumlu yönden özetini çıkararak Tanrı'nın isteğini daha da belirgin bir duruma sokmuştur:

293 "' Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin.'
İşte ilk ve en önemli buyruk budur.

İlkine benzeyen ikinci buyruk da şudur: 'Komşunu kendin gibi seveceksin. 'Kutsal Yasa'nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır".

Şunu önemle belirtelim ki, temel buyruklardan birincisi, kişinin komşusuna karşı değil, Tanrı'ya karşı göreviyle ilgilidir. Her şeyden önce Tanrı'yı sevmemiz gerek; ondan sonra komşumuzu kendimiz gibi sevmeliyiz. İşte Tanrı'nın öngördüğü düzen: Önce Tanrı'yı, sonra öbür insanları, en son olarak da kendimizi düşüneceğiz..

294 Günah ise, bu düzenin tam tersi oluyor. Kendimizi ön plana koyuyoruz, sonra komşumuz geliyor, Tanrı'yı ise gerilerde bir sıraya yerleştiriyoruz. Kendi yaşam öyküsünü kaleme alıp Sevgili Ben başlığını koyan kişi, aslında hepimizin düşüncesini dile getirmiş oluyor. İnsanın içindeki günahlı tabiatı tanımlayan bir yazarın şu sözleri gerçeği güzel bir şekilde açıklıyor:

295 "Algıladığım dünyanın merkezinde
ben duruyorum. Ufuk, benim durduğum noktaya bağlıdır...
Eğitim, ufkumu genişletmekle belki öz benciliğimi daha az yıkıcı
bir duruma getirebilir. Şöyle ki, bir kuleye çıkmaya benziyor. Ufkumu genişleterek daha çok
görebilirim; ama merkezde yine ben duruyorum,
değerlendirme noktası yine benim."

296 Bu temel bencillik tüm davranışlarımızı etkilemektedir. Başka kişilerle kolay kolay geçinemiyoruz. Başkalarını ya hor görür, ya da kıskanırız. Kendimizi başkalarına göre değerlendirerek ya üstünlük ya da aşağılık kompleksine kapılırız. Kendimiz hakkında tarafsız, ölçülü bir değerlendirme yapamıyoruz. İsteklerimiz, duygularımız hep içe dönük olarak kalıyor.

297 İster ana-baba ile çocuklar, ister karı ile koca, ister işverenle işçi arasındaki ilişkiler olsun, herkesin ilişkileri karmaşıktır. Bu karşılıklı ilişkilerin hepsinde kendi çıkarımızı aramak eğilimindeyiz. Karı-koca arasında çıkan anlaşmazlıklarda kişi, bu suçu eşinde değil de kendinde arayabilecek kadar alçakgönüllülükle davranabilse, yüzlerce boşanma olayı önlenebilirdi. Evliliklerini tehlikede gören çiftler benden öğüt almak için sık sık geliyorlar. Çoğu zaman eşlerin anlattığı öyküler birbirini hiç tutmuyor! Öyle ki, durumu az çok anlamasam, aynı evlilikten söz ettikleri hiç anlaşılmaz.

298 Çoğu kavgalar, basit anlaşmazlıklar yüzünden çıkmaktadır. Anlaşmazlık ise kişinin, karşısındakinin görüş açısına saygı göstermemesindedir. Bizim için, konuşmak dinlemekten, kavga çıkarmak ise uzlaşmaktan daha kolay oluyor. Bu ilke, aile içindeki kavgalarda olduğu kadar, işveren-işçi çekişmelerinde de geçerlidir. Taraflardan her ikisi de öncelikle kendi kendini eleştirse, ondan sonra da karşı tarafın istekleri için hoşgörüyle, iyi niyetle bir değerlendirme yapsa, nice çatışma kolaylıkla çözümlenebilirdi. Oysa biz tam tersini yapıyoruz; kendimizi her zaman hoş görüyor, karşı tarafı ise eleştiriyoruz.

299 Uluslararası ilişkiler bundan çok daha karmaşık bir durumda olduğu halde, aynı ilke bu yönde de geçerliliğini korumaktadır. Dünyamızdaki gerginlikler çoğunlukla korkudan ve düşüncesizlikten kaynaklanıyor. Görüşümüz hep tek taraflıdır. Kendi iyiliğimizi, öbürünün ise kötülüğünü abartıyoruz.

300 Toplumdaki ilişkilerin ne denli bozuk olduğunu anlatmak kolay. Bunların üzerinde durmamızın amacı, tüm sorunlarımızın kökünün günahlarımızda ve bencilliğimizde bulunduğunu göstermektir. Bu bencillik, bizi birbirimizle çekişmeye, çatışmaya götürüyor. Hep kendimizi öne sürme isteğinin yerine, fedakarlık yapmak, kendimizi başkaları için vermek, Kutsal Kitap'ta açıklanan gerçek sevgidir. Günah içe dönük, sevgi ise dışa dönüktür. Günah hep almak, ele geçirmek; sevgi ise vermek ister.

301 İnsanın asıl gereksinimi, öz doğasında köklü bir değişimdir. Ne var ki insan bu büyük değişimi, kendi kendine başaramaz. Kendi kendini ameliyat edemez. Bir Kurtarıcıya ihtiyacı vardır.

Günah konusunun üzerinde durmamızın bir tek amacı var. İsa Mesih'e olan ihtiyacımızı görmemiz, O'nun bize sunduğu kurtuluş armağanını almaya ve benimsemeye hazırlanmamız gerekir. İman, ihtiyaçtan doğar. Kendi kendimizden umut kesmedikçe, Mesih'e gerçek anlamda teslim olamayacağız. Nitekim İsa şöyle dedi. "Sağlıklı olanların değil, hastaların hekime ihtiyacı var. Ben doğru kişileri değil, günahkârları tövbeye çağırmaya geldim" .

302 Ancak hastalığımızın ağırlığını kavradıktan sonra, tedaviye gereksinmemizin ivediliğini anlayabiliriz. Mesih İnancı bir "kurtuluş inancı"dır. İncil Tanrı'nın bizleri suçlarımızdan kurtarmak amacıyla İsa Mesih'te girişimde bulunduğunu bildiriyor. Kutsal Kitap'ın ana konusu budur.

303 "Adını İsa koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından O kurtaracak".
"İnsanoğlu, kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi".
"Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi" sözü, güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür" .
"Baba'nın Oğlu'nu dünyanın Kurtarıcısı olarak gönderdiğini gördük, şimdi buna tanıklık ediyoruz".

304 Günahın yarattığı kötü sonuçlar, gördüğümüz gibi başlıca üç yönlü olduğuna göre, kurtuluşun da bu üç yönü içermesi gerekmektedir. Şöyle ki insan, kurtarıcı İsa Mesih aracılığıyla Tanrı ile barışıp sürgünden dönebilir, "yeniden doğarak," yeni bir tabiat alıp öz benliğinin köleliğinden özgürlüğe kavuşabilir; ve eski uyuşmazlıkların, çekişmelerin yerine soydaşlarıyla karşılıklı sevgiye dayanan yeni ilişkilere girebilir.

- 305 Kurtuluş öncelikle İsa Mesih'in bizim günahlarımız için ölmesiyle gerçekleşti. Sonra Mesih'e inananlara Kutsal Ruh'un verilmesiyle, en son ise inanlılar topluluğu olan "Kilise"nin kurulmasıyla gerçekleştirildi.
- 306 Pavlus, kendisine verilen görevi "barıştırmaya hizmeti" olarak, İncil'in müjdesini de "barıştırmaya bildirisi" olarak tanımladı. Söz konusu barıştırmamanın nereden kaynaklandığını açıkça belirtti. Barışmayı sağlayan Tanrı'nın Kendisidir ve İsa Mesih de aracıdır. "Hepsi Tanrı'dandır. Tanrı, Mesih'in aracılığıyla bizi kendisiyle barıştırdı... Şöyle ki Tanrı... dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı". İsa Mesih'in çarmıh üzerindeki ölümüyle gerçekleşen kurtuluş, başlangıcı olmayan Tanrı'nın yüreğinden kaynaklanmaktadır.
- 307 Mesih'in ölümü ya da insanın kurtuluşu konusu üzerinde yapılacak herhangi bir yorumlama, bu gerçekten hareket etmelidir; yoksa Kutsal Kitap'ın öğretiğine uygun olmaz.
- 308 "Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun".
- 309 "Tanrı, bütün doluluğunun O'nda bulunmasını uygun gördü. Mesih'in çarmıhta akıtılan kanı aracılığıyla esenliği sağlamış olarak yerdeki ve gökteki her şeyi O'nun aracılığıyla kendisiyle barıştırmaya razı oldu" .Ama İncil'de açıklanan bu barışmanın anlamı nedir? Sözlükteki tanımıyla barışma, "iki taraf arasındaki savaşın ya da dargınlığın kaldırılması" demektir. Pavlus, Rab'bimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih aracılığıyla Tanrı ile barıştığımızı bildiriyor. Bunu kendi çabalarımızla elde etmedik; Tanrı'nın bir armağanıdır. Günah düşmanlık yarattı; Mesih'in ölümü barışı sağladı. Günah, Tanrı ile insan arasında aşılmaz bir uçurum açtı; Mesih'in ölümüyle, uçurumu geçecek bir köprü kuruldu. Günah yüzünden Tanrı ile bağlantımız kopmuştu; Mesih'in

ölümüyle bu bağlantı yeniden kuruldu. "...günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır" .

- 310 Oysa İsa Mesih'in ölümü bizim kurtuluşumuz için neden gerekli görüldü? Bu öğretiş, Mesih İnancı için gerçekten şart mı? O'nun ölümü bize neler sağladı? Şimdi İsa Mesih'in çarmıhının İncil'deki merkezi yerini ve gerçek anlamını incelememiz gerekir.
- 311 İsa Mesih'in günahlara karşılık bir kurban olarak ölmesinin Kutsal Kitap'taki merkezi yerini anlayabilmemiz için öncelikle Eski Antlaşma'ya dönmemiz gerek. Tevrat'ın, ilk sayfalarından başlayarak Tanrı'ya sunulan kurbanların önemini görmekteyiz. Sürüsünden ilk doğan kuzuyu Tanrı'ya sunarak O'nu hoşnut eden Habil gibi, Tanrı'ya tapınanlar canlı kurbanlar getiriyorlardı.
- 312 Musa'nın aracılığıyla verilen Kutsal Yasa'dan yüzyıllar önce sunaklar yapılıyor, hayvanlar kesiliyor, kurban kanı dökülüyordu. Oysa Musa'nın zamanında, Sina Dağı'nda Tanrı ile halkı arasında yapılan anlaşmanın onaylanmasından sonra, kurban sunma geleneği Tanrı'nın buyruğuyla belirli bir düzene sokuldu.
- 313 Eski zamanlarda sunulan kurbanlar, gözle görülür örneklerle İsa Mesih'in kurban oluşunu simgelemektedir. Mezmur yazarları ve peygamberler aynı gerçeği önbildirilerle açıkladılar. Mezmur'ların bazılarında karşılaştığımız, suçsuz, ama baskı altında ezilen "Tanrı kulu" bize İsa Mesih'i tanıtıyor. En çok göze çarpan anlatım ise peygamber bize tanıttığı Tanrı'nın "hizmetkârı" halkça hor görülen, korkunç acılar çeken biridir.
- 314 Bu "elemler adamı," başkalarının suçları uğruna vuruluyor, ama boğazlanmaya götürülen kuzu gibi ağzını açmıyor. Birçoklarının suçlarını O taşıyor. Bütün bu sözlerin, "birçoklarının yerine acı

çekecek

Mesih" ile ilgili olarak yazıldığı bellidir.

315 İsa Mesih dünyaya geldiği zaman, Kutsal Yazılar'da kendisiyle ilgili yazılanların farkındaydı. Peygamberlerin yapmış olduğu önbildirilerin kendisinde yerine gelmesi gerektiğini biliyordu. Bunu, özellikle İsa'nın çekeceği acılar konusunda açıkça görmekteyiz bölgesinde olup bitenler, İsa'nın beklenen Kurtarıcı olduğunu açıkça ortaya koydu. Bunun hemen ardından İsa, "İnsanoğlunun çok acı çekmesi ve öldürülmesi gerektiğini öğretmeye başladı".

316 Kutsal Yazılar'da açıklanan ve Baba'nın isteğini yansıtan bu "gereklilik" anlayışı, İsa'nın öğretilerinde sürekli olarak yinelenmektedir. İsa, görevlendirilmiş olduğu işi yerine getirinceye dek kendini bir çeşit sorumluluk altında hissediyordu. "Benim saatim" diye tanımladığı doruk noktasına doğru kararlı adımlarla ilerlemekteydi. İncil'de, birkaç kez bu saatin daha gelmediği belirtiliyor. Sonunda, tutuklanmasından az önce ileride kendisini bekleyen çarmıhı görebilen İsa'nın, "Baba, saat geldi" diye dua ettiğini görüyoruz.

317 İsa, giymesi gereken ateşten gömleği düşündükçe yüreği sıkılıyordu. Şöyle dua etti: "'Baba, beni bu saatten kurtar' mı diyeyim? Ama ben bu amaç için bu saate geldim. Baba, adını yücelt". Tutuklandığı sırada İsa, kendisini korumak isteyen azarlayarak, "Kılıcını kımına koy! Baba'nın bana verdiği kâseden içmeyeyim mi?" dedi .

318 Matta da İsa'nın şu sözlerini ekliyor: "Babamdan yardım isteyemez miyim sanıyorsun? İstesem, hemen şu an bana on iki tünden fazla melek gönderir. Ama böyle olması gerektiğini bildiren Kutsal Yazılar o zaman nasıl yerine gelir".

Eski Antlaşma yazarlarının önceden bildirdiği ve İsa Mesih'in açıkça öğrettiği çarmıhtaki ölümünün temel önemini, İncil yazarları da berrak bir şekilde kavramışlardı.

İsa'nın yaşamını kaleme alanlar, ilk yıllarına oranla yaşamının son haftasına ve özellikle ölümündeki olaylara çok geniş bir yer ayırdılar. İsa'nın son kez Kudüs kentine girmesinden yeniden göğe çıkışına kadar gerçekleşen olaylara yer verilmiştir.

- 319 Bölümün ilk yarısı İsa Mesih'in gerçekleştirdiği tanrısal "belirtiler"i anlattığı gibi, ikinci yarısı da tümüyle doğrudan doğruya O'nun ölümüyle ilgilidir.

Çarmıhın Mesih İnancı'ndaki temel yeri, İncil'de yer alan mektuplarda açıkça öğretilmektedir. Pavlus, kendisi uğruna ölen Kurtarıcıya olan borcunun bilincindeydi. "Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve uğruna kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum" .

- 320 "Rabbimiz İsa Mesih'in Çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem".

"Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka bir şey bilmemeye kararlıydım" .

"Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim. Kutsal Yazılar uyarınca Mesih, günahlarımıza karşılık öldü" .

- 321 İsa Mesih'in ölümünün önemi, İncil'in geri kalan bölümlerinde de aynı şekilde vurgulanmaktadır. "Mesih, kendisini bir kez kurban ederek günahı ortadan kaldırmak için çağların sonunda ortaya çıkmıştır" (İbraniler 9:26). Vahiy kısmının gizemli anlatımlarına gelince, yüceltilmiş olarak göğe dönmüş olan İsa'yı görmekteyiz. Çevresinde duran çok sayıda imanlı ve melek, ruhsal ezgilerle O'nu övmektedirler: "Boğazlanmış Kuzu gücü, zenginliği, bilgeliği, kudreti, saygıyı, yüceliği ve övgüyü almaya layıktır" (Vahiy 5:12).

- 322 Böylelikle Tevrat'ın Yaratılış kısmının başlarından Vahiy kısmının son bölümlerine dek bazılarının "kırmızı iplik" diye nitelendirdikleri bir bağlantıyı görmekteyiz. Biz Kutsal Yazılar'ın sayfalarından geçerken bu iplik, yolu şaşırمامamızı sağlıyor. İlk yüzyıllardan beri Mesih inanlıları, çarmıhın Kutsal Kitap'taki merkezi yerini kavramışlardır. İsa'nın çarmıhı, inancımızın simgesidir. İncil inancı, çarmıha gerilmiş Mesih İnanıcı'dır. O'nun çarmıhtaki ölümü dışında zafer yoktur. Hatta çarmıhın dışında Mesih İnanıcı yoktur.
- 323 İsa Mesih'in ölümünün derin anlamını açıklamaya kalkmadan önce, bunun birçok yönlerinin benim için hâlâ sır olduğunu itiraf etmem gerekiyor. Mesih İnanlıları, çarmıhın dünya tarihinin dönüm noktası olduğuna inanmaktadırlar. Yetersiz akıllarımızın bu gerçeği gerektiği gibi kavrayamaması hiç de şaşılacak bir şey değildir! Oysa bir gün perde tümüyle kaldırılacak, bütün bilmeceler çözülecek.
- 324 İsa Mesih'i olduğu gibi göreceğiz ve bize sağladığı büyük kurtuluştan ötürü O'na sonsuza dek tapınacağız. "Şimdi her şeyi aynada silik bir görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman, bilindiğim gibi tam bileceğim".
Doğrudan doğruya Efendisinin ağzından çıkmış birçok anlatımlarla karşılaşmaktayız.
- 325 İkinci olarak, kendisi ilk başta İsa'nın ölümünün gerekliliğini tanımak istemediği için güvenle başvurabiliyorum. İsa Mesih'in eşsiz kişiliğini, Tanrılığını ilk benimseyen olduysa da, O'nun ölümünün gerekliliğine ilk karşı çıkan da oydu. Büyük güvenle, "Sen Mesih'sin" diyen , İsa kendi ölümünden söz etmeye başladığı zaman, "Olmaz" diye bağırdı.
- 326 İsa'nın son günlerine dek , Efendisinin ölmesi gerektiği öğretişine kesinlikle karşı durdu. İsa Mesih tutuklandığı sırada O'nu kaba kuvvetle savunmak istedi. İsa duruşmaya götürülürken de uzaktan izledi. Bütün kuruntuları başına yıkılmış bir durumda bile üç kez İsa'yı tanıdığını yadsıdı.

Bu olaydan sonra , pişmanlık duygusu içinde, hayal kırıklığına uğramış olduğu için acı acı ağladı.

- 327 Ancak İsa Mesih'in ölümden dirilmesinden sonra yavaş yavaş anlamaya ve inanmaya başladı. İsa, yine Kutsal Yazılar'dan "Mesih'in bu acılan çekmesi ve yüceliğine kavuşması gerekli değil miydi?" diye öğretiyordu . Diriliş olayından sonra birkaç hafta içinde bu gerçeğe öylesine sıkı bir şekilde sarılmıştı ki, tapmağın önünde toplanan halka şu sözleri duyurdu: "Bütün peygamberlerin ağzından Mesih'in acı çekeceğini önceden bildiren Tanrı, sözünü bu şekilde yerine getirmiştir" .
- 328 Birinci mektubunun birkaç yerinde de "Mesih'in acı çekmesi ve yüceltilmesi"nden söz ediyor. Biz de ilk başta İsa Mesih'in ölümünün gerekliliğini görmeyebilir, anlamını kavramayabiliriz.
- 329 Üçüncü olarak, birinci mektubundaki Mesih'in çarmihına değinen sözleri birtakım yan açıklamalar niteliğindedir. İsa'nın ölümünün zorunluluğunu kanıtlamak için bir kampanya açmış ya da bu konuda herhangi bir tutkuya kapılmış da değildir. Konuya, öğretiş vermekten çok, önümüze örnek koymak amacıyla değinmektedir.
- 330 Okuyucularını, iman yaşamlarını tam bir bağlılıkla sürdürebilmeleri, karşılıklarına çıkan sıkıntı ve acılara imanla dayanabilmeleri için yüreklendirmeyi amaçlamıştır. İmanda sağlam durabilmeleri için esin kaynağı olarak İsa Mesih'in ölümünü öne sürüyor.
- 331 Bu durumda verdiği öğüt açıktır. İmanlı bir işçi imansız patronundan kötü muamele görüyorsa, ilk önce cezayı hak etmediğinden emin olması gerekir. Suçun karşılığı olarak dayak yemek övünülecek bir şey değildir. Buna karşılık,

imanlılar iyilik uğruna acı çeksinler, Mesih'in adı uğruna kötü muameleyi hoş karşılasınlar.

332 Kötülüğe karşılık kötülük yapmamalı, hatta karşı bile koymamaları gerekir. Haksız yere çektirilen acıya sabırla dayanmak Tanrı'nın isteğine, karakterine uygundur. Bu konuyu açıklarken birden İsa Mesih'in ölümüne çevriliyor. Haksız yere acı çekmek, imanlı kişinin Tanrı'dan aldığı çağrının bir parçasıdır. "Mesih, kendi izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu." İsa Mesih günahsız, suçsuz, hilesizdi.

333 Ne var ki O'na hakaret edildiğinde İsa karşılık vermedi; acı çektiğinde öç almaya kalkışmadı. Kötülüğe kötülükle karşılık vermektense, "davasını adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı" .

İsa Mesih bize bir "örnek" bıraktı. Burada kullandığı sözcük İncil'in başka yerinde geçmiyor. Yunanca sözcük, "öğretmenin yazı yazmasını öğretmek için kullandığı model" anlamına gelmektedir. Alfabeyi öğrenen öğrencinin, kendi yazısını öğretmenin kusursuz örneğine uydurması gerekir. Böylelikle biz de Mesih sevgisinin alfabetini iyi öğrenmek istiyorsak, yaşamımızı İsa'nın bıraktığı örneğe göre düzenlememiz gerekir.

334 O'nun izinde yürümeliyiz. O'nun kaleminden gelen bu anlatım çok etkileyicidir. İsa Mesih'le birlikte hapse, hatta ölüme kadar gideceğim diye övünen , zamanı geldiğinde İsa'yı ancak uzaktan izlemiş, sonra O'nu büsbütün inkâr etmişti. Ne var ki İsa, ölümden dirildikten sonra Celile Gölü'nün kıyısında bir kez daha baş başa konuşabildikleri zaman, ona çağrısını yineledi. Ona üç kez, "Benim ardımca gel" dedi. Şimdi Efendisinin ayak izlerinde daha büyük bir söz dinleme ve bağlılıkla yürümeye kararlı olan , kendisine katılmaları için okuyucularına çağrı yapıyor.

- 335 İsa Mesih'in çarmıhı, birinci yüzyılda olduğu kadar, rahatsız edicidir; birinci yüzyılda anlamı ne ise bugün de bizler için anlamı aynıdır. Haksızlığa karşı koymamamızı buyuran bu sözler, doğal içgüdülerimize ters geliyor. Haksız yere atılan dayağı kabul etmemiz, kötülüğü iyilikle yenmemiz isteniliyor. İsa Mesih'in çarmıh üzerinde verdiği örnek, bizim de acıya dayanmamız, düşmanımızı sevmemiz ve sonucu Tanrı'ya bırakmamız için yol gösteriyor.
- 336 Bununla birlikte İsa Mesih'in ölümü, esin verici bir örnek olmaktan daha öteye gider. Öyle olmasa, İncil'de anlatılanların büyük bölümü anlaşılmasız durumda olurdu. İsa'nın ağzından çıkan bilmece gibi birçok söz, ölümüyle ilgiliydi. Örneğin kendisinin, "canını birçokları için fidiye olarak vereceğini", "antlaşma kanını günahların bağışlanması için döküleceğini" söylüyordu . Yalnız iyi bir örnek kurtuluşu gerçekleştirmez ve günahın bağışlanmasını sağlayamaz.
- 337 Ölüme yaklaştıkça İsa Mesih neden öylesine ağır bir yürek sıkıntısıyla ezilmekteydi? dua ederken döktüğü gözyaşlarını ve kanla karışık terleri nasıl açıklayacağız "Baba" dedi, "mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğin olsun" .
- 338 İsa Mesih'in içmekten çekindiği bu "kâse" neydi Çarmıha gerilerek öldürülmekten mi çekiniyordu Acıdan, ölümden mi korkuyordu İsa bize iyi bir sabır ve boyun eğme örneğini bırakmış olabilir. Ama ölümden korkuyorsa, O'nunki pek yüreklilik örneği sayılmaz.
- 339 Yoksa İsa'nın içmesi gereken zehir başka türden miydi? Kesinlikle öyle. Ayrıca, İsa Mesih'in idamı sırasında yeryüzüne çöken karanlığın ve İsa'nın, "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" şeklindeki haykırışının anlamı neydi. Tapınakta, En Kutsal Yer denen bölmenin önündeki perdenin gözle görülmeyen ellerle boydan boya yırtılması nasıl bir anlam taşıyabilir.

340 İsa sadece iyi bir örnek olarak öldüyse, bu olayların açıklanması mümkün değildir.

İsa Mesih'in ölümü yalnız iyi bir örnek olmakla kalsa, İncil'de anlatılan birçok şey birer sır olarak kalacağı gibi, insanın en temel gereksinimi de karşılanmamış olurdu. İyi bir örnekten çok, bir Kurtarıcıya ihtiyacımız var. İyi bir örnek bize esin verebilir, bizi yüreklendirebilir, kararlılığımızı güçlendirebilir.

341 Ne var ki, suçlarımızı bağışlayamaz, çektiğimiz vicdan azabını azaltamaz ve bizi Tanrı ile banştıramaz.

İncil yazarları, hiç bir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde İsa Mesih'in ölüm nedenini açıklamaktadırlar. Mesih'in dünyaya gelmesi ve çarmıhta ölmesi konusunu bizim günahlarımıza bağlıyorlar.

342 "Kutsal Yazılar uyarınca Mesih, günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve ...üçüncü gün ölümden dirildi" .

"Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü" .

343 "Mesih'in, günahları kaldırmak için ortaya çıktığını ve kendisinde günah olmadığını bilirsiniz".İsa Mesih'in ölümüyle bizim suçlarımız arasındaki bağlantıyı açıklamak için Petrus şöyle yazar: "...günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi" .

"Günah yüklenmek" deyimini bize yabancı gelebilir;

bu kavramı anlayabilmek için Eski Antlaşma'ya dönmemiz gerekir. Bu deyim Çölde Sayım kısmında birçok kez geçmektedir.

- 344 Tanrı'nın yasalarından birine karşı gelen kişi için "günahını taşıyacak" ya da "suçunu yüklenecek" diye yazılıyor. Örneğin: "Eğer biri günah işler, RAB'bin buyruklarından birinde yasak olanı yaparsa... suç işlemiş olur; suçunun cezasını çekecektir" . Burada kullanılan deyimim anlamı açıktır. Suç yüklemek ya da taşımak demek, o suçun getirdiği sonuçlara uğramak, cezasını çekmek demektir.
- 345 Bununla birlikte bazı yerlerde, günahlı kişinin sorumluluğunu başkasının yüklenebileceğini belirtiyor. içilen bir andın bağlayıcılığını konu etmektedir. Burada peygamber Musa, bir erkeğin ya da dul kadının içtiği andın kesinlikle yerine getirilmesi gerektiğini bildiriyor.
- 346 Ne var ki evlenmemiş bir kızın ya da evli bir kadının ettiği yemin, babası ya da kocası tarafından onaylanmalıdır. Sorumluluk üstlenen baba ya da koca, içilen anttan haber aldığı gün onu geçersiz kılarsa, kadının sorumluluğu kalkar.
- 347 Bu durumda kadının yerine karar veren erkek sorumluluğu kendi üzerine alır; "o kadının suçundan kocası sorumlu olacaktır" .
- 348 Başka bir örnek de, Ağıtlar kısmının sonlarında karşımıza çıkar. Kentinin yıkılıp yıkılmasından sonra halkı şöyle diyor: "Atalarımız günah işledi, ama artık onlar yok; suçlarının cezasını biz yüklendik" .
- 349 Bir başkasının bizim günahlarımızın sorumluluğunu yüklenip cezamızı çekebileceği düşüncesi, Yine Kutsal Yasa'da sunulması ön görülen kurbanlarda açığa çıkıyor. Çeşitli durumlara göre sunulacak sunulardan biri "günah sunusu" idi.

- 350 Bunun, "Toplumun suçunu üstlenmek, RAB'bin önünde onlar için günahlarını bağışlatmak için verildiği" yazılıyor. Buna benzer bir anlamla, her yıl kutlanan Günahları Bağışlatma Günü'nde özel bir tören yapılmaktaydı. Başkâhin bütün ulus adına suçlarını itiraf ederek simgesel olarak suçlarını keçinin üzerine yüklerdi.
- 351 Sonunda keçi, kayboluncaya dek çöle kovalanırdı. Bu olayla ilgili olarak şunları okuyoruz: "Teke İsrail halkının bütün suçlarını yüklenerek ıssız bir ülkeye taşıyacak". Böylece başkasının "günahını taşımak" deyiminin, onun yerine geçerek onun suçunun cezasını çekmek anlamına geldiği bellidir.
- 352 Ne var ki, suçların kaldırılması için geçici olarak verilen bu çözüm de yetersizdi. yazılan mektupta belirtildiği gibi, "Boğaların ve tekelerin kanı günahları kaldıramaz" . Buna göre, peygamber yazılarında İsa Mesih'i simgeleyen "suçsuz elemler adamı", kurban işlemleriyle ilgili terimlerle tanımlanmaktadır . "
- 353 Kesime götürülen kuzu gibi, kırkıcıların önünde sessizce duran koyun gibi açmadı ağzını... Tanrı hepimizin kötülüğünü O'nun üzerine koydu... O'nun canı günah sunusu edildi." Biz insanlar, "hepimiz koyunlar gibi yolu şaşırdık, her birimiz kendi yoluna döndü."
- 354 Oysa, "Suçlarımız yüzünden o (İsa) eziyet çekti, esenliğimiz için gerekli olan ceza ona verildi; bizler onun yaralarıyla şifa bulduk."

355 "Halkımın isyanı ve hak ettiği ceza yüzünden yaşayanlar diyarından atıldı" sözleriyle devam eden bu bölüm, açık bir şekilde Mesih'in günahlı insanların yerine geçmesini, bizlerin uğruna ölmesini dile getirmektedir. Peygamber burada öğrettiği kavram, kısmından tanıdığımız şu iki deyimle özetleniyor:
"Onların suçlarını o üstlenecek" ve "kendisini kabul eden birçoklarını aklayacak."

356 Yüzyıllar süren hazırlık döneminden sonra İsa Mesih'in kendisi ortaya çıktığında, Vaftizci Yahya O'nu şu şaşılacak sözlerle karşıladı: "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!" . Aynı şekilde İncil yazarları da, İsa Mesih'in ölümünü, Eski Antlaşma'da, kesilen tüm kurbanları tamamlayan son kurban olarak tanımakta duraksamıyorlar. Mektupta bu gerçeğin üzerinde önemle durulur. Eskiden boğalar ve koyunlar sunulmaktaydı; Mesih kendini sundu. Eski kurbanlar sürekli olarak yinelenmekteydi; Mesih bir kez ve tüm insanlar için öldü. "Mesih de birçoklarının günahlarını yüklenmek için bir kez kurban edildi" .

Tanrı Oğlu, insanların suçlarını kendi üzerine aldı. İnsan tabiatını almakla yetinmedi; aynı zamanda günahlarımızı da yükledi. Meryem'in rahminde insan olmakla kalmadı; tepesine dikilen çarmıh üzerinde bizim için "günah oldu."

357 Kutsal Kitap'ın kurtuluş konusundaki öğretisinde bu sözler önemli bir yer tutar. Tanrı'nın suçlarımızı saymadığını bildiriyor.
Tanrı, İsa Mesih'e iman eden bizlere karşı taşıdığı büyük sevgiden ötürü, bizden günahlarımızın hesabını sormayacak.

358 Eski Antlaşma'nın birçok yerinde de yazıldığı gibi, "suçlarını yüklenecekler" sözünü bize uygulamayacak. O halde Tanrı ne yaptı. "Tanrı, Mesih sayesinde kendisinin doğruluğu olalım diye, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah yaptı" .

359 İsa Mesih'in hiç günahı yoktu; ama çarmıhta, bizim günahlarımızı yüklenerek "günah oldu".

İsa'nın çarmıha gerilmesi olayını inceledikçe bu sözlerin korkunç anlamını kavramaya başlıyoruz. Tam öğlen vakti "bütün yeryüzüne karanlık çöktü." Bu durum, tam üç saat, İsa Mesih ruhunu teslim edinceye dek sürdü. Karanlığı sessizlik izledi. Suçsuz, kusursuz Tanrı Kuzusu'nun çektiği yürek acısını hiçbir göz görmeyecek, hiçbir dil söyleyemeyecekti. İnsanlık tarihinin yüzyıllar boyunca birikmiş tüm günahları O'nun üzerine konuldu. Gönüllü olarak bizim suçlarımızı kendi bedeninde taşıdı. Kendi suçlarıymış gibi saydı. Bütün sorumluluğu O yükledi.

360 Kesinlikle hayır! İsa'nın bu sözünü gerçek anlamıyla almamız gerek. Kutsal Yazılar'dan aktarmış olduğu diğer birçok söz gibi bunu da, kendisinin bu sözü yerine getirdiğine inandığı için söyledi. İsa Mesih bizim suçlarımızı yüklenmişti. "Kötülüğü görmekten gözleri temiz olan, sapıklığa bakamayan" Tanrı ise, O'ndan yüzünü çevirmek zorunda kaldı.

361 Bizim günahlarımız, Baba ile Oğul Tanrı'nın arasına girdi. Tanrı'dan kopmuş bir canın çektiği işkenceyi O da çekti. Bizim suçlarımızı taşıyarak bizim yerimize öldü. Suçlarımızdan dolayı layık olduğumuz Tanrı'dan ayrılma cezasını İsa Mesih bizim yerimize çekti.

362 Birdenbire o korkunç dış karanlıktan çıkan İsa, bir zafer nidası ile, "Tamamlandı!" diye bağırdı ve "Baba, ruhumu senin ellerine bırakıyorum" diyerek öldü. Gerçekleştirmeye geldiği işi başarmıştı. Kazanmaya geldiği kurtuluşu tamamlamıştı. Dünyanın günahlarını kaldırmıştı. O'nu kendi Kurtarıcısı ve Rab'bi olarak benimseyecek olan herkese Tanrı ile barışmanın yolu açılmıştı.

363 Bu gerçeği açıkça göstermek üzere, Tanrı'nın görülmeyen eli tapındaki En Kutsal Yer'i gizleyen kalın perdeyi baştan aşağı yırttı. Perdeye artık ihtiyaç kalmamıştı. Tanrı'nın kutsal katına

girişi engelleyen günah sorunu artık çözümlenmişti. Mesih, iman eden herkese cennetin kapısını açtı. Üstelik bu olaydan sonra üçüncü gün yeniden yaşama dönen İsa Mesih, ölümünün boşuna olmadığını kanıtladı.

364 İsa Mesih'i bizim uğrumuza günah yaparken

Tanrı'nın nasıl Mesih'te olduğunu

tam olarak açıklayamam. Oysa , her iki gerçeği aynı satırlarda duyurmaktadır.

365 İsa, Tek kişi olarak hem insan,

hem Tanrı'dır. İsa'nın kişiliğinde böyle bir sır bulunduğu göre, çarşıta başardığı işin içinde de buna benzer bir sır karşılaştığımızda şaşırılmamalıdır.

366 Tanrı bildirisinde karşılaştığımız bu derin sırları kavramakta güçlük çekiyorsak da, İsa Mesih'in ve O'nun elçilerinin açık sözlerine inanmamız gerek. O bizim günahlarımızı yükledi; yani deyimim İncil'deki anlatımıyla, bizim yerimize bizim suçlarımızın cezasını çekti.

O, günah işlemedi; O'nun ağzından hileli söz çıkmadı. O'na hakaret edildi.

Günahlarımızı bedeninde yükledi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz, Yolunu

şaşırmış koyunlar gibiydiniz.

367 Haksızlık etmedi ve ağzında hile bulunmadı.

Hor görüldü ve O'na değer verilmedi.

Acılarımızı O yükledi. O'nun yaralarıyla şifa bulduk. Yolunu şaşırılmış koyunlar gibiydik.

368 Bu gerçeğin önemini iyice anlamalıyız. Bu demektir ki, dinsel göreneklerimizle ya da iyi işlerimizle hiçbir zaman günahlarımızın bağışlanmasını sağlayamayız. Ne yazık ki birçokları bunu anlamıyor. İncil'in "iyi haberi" ile dünyadaki herhangi bir din arasında esaslı bir fark göremiyorlar. Bu insanlar, inancı yine insanın kişisel çabasına dayandırmak isterler. Tanrı'ya yaklaşabilmek için insanın çabalayıp çırpınması, belirli birtakım sevaplar işleminin gerekli olduğuna inanıyorlar.

369 Amin. Oysa ki böyle bir düşünceyi İsa Mesih'in ölümüyle bağdaştırma olanağı yoktur. Bizler kendi suçlarımızın cezasından kendi gayretimizle kurtulamayacağımız için İsa Mesih bizim suçlarımızı yüklenerek çarmıhta öldü.

370 Kendi kendimizi kurtarabilseydik, O'nun ölümü anlamsız olurdu. Nitekim, Tanrı'nın beğenisini kendi çabalarıyla kazanabileceğini düşünen kişi de İsa Mesih'e hakaret etmiş olurdu.

371 "Başkaları akılsızlık desinler, delilik, sapıklık desinler.

Bu öğretisi
bizim bilgeliğimiz, bizim cesaret kaynağımızdır.

Dünyanın başka hiçbir bilgisi
bizi çekmez; yeter ki insanın günah işlediğini,

372 Tanrı'nın özünden olan İsa Mesih'in

ise o günah için öldüğünü bilelim. Tanrı insanların suçlarını yükledi, insanlara da Tanrı'nın doğruluğunu yüklüyor."

Mesih'e inanan her kişi bu sözleri doğrulayabilir. O'nun yaraları bize şifa, O'nun ölümü bize yaşam, O'nun acıları bize suçlarımızın bağışlanması, O'nun elemeleri bize kurtuluş olmuştur.